

DOBER TEMELJ

Prav začeti krščansko življenje

Zac Poonen

DOBER TEMELJ

Prav začeti krščansko življenje

Zac Poonen

DOBER TEMELJ: *Prav začeti krščansko življenje – Zac Poonen*

Naslov originala: *A Good Foundation*

Copyright: Zac Poonen (1990)

Prevod: Andrej Bojnec

Pregled besedila: Milanka Kramberger

Lektura: Mira Filipan

Urejanje: Christian Fellowship Centre, Indija

www.cfcindia.com in www.slovenian.cfcindia.com

Založnik slovenske izdaje:

Neuer Bund Verlag, Bonn

www.neuer-bund-verlag.de

kontakt@neuer-bund-verlag.de

Copyright za slovensko izdajo: 2021.

Naslovnica: Christian Fellowship Centre, Indija

Noben del te knjige ne sme biti kopiran ali preveden brez pisnega dovoljenja avtorja.

Za podrobnosti se obrnite na:

Binkoštna Cerkev Murska Sobota

www.bcms.si

ali

Christian Fellowship Centre,

#69, Bellahalli, Kannur Post,

Bengaluru – 562149, India

E-pošta: cfc@cfcindia.com in info@bcms.si

VSEBINA

Ta knjiga in vi	1
1. Kesanje.....	3
2. Vera.....	16
3. Izvoljenost in opravičenje	23
4. Postati Jezusov učenec	27
5. Krst v vodi	34
6. Krst v Svetem Duhu.....	41
7. Posvečenje	48
8. Božja beseda in molitev.....	59
9. Skupnost in cerkev	65
10. Konec tega veka.....	73

TA KNJIGA IN VI ...

Evangelij je dobra novica, da lahko človek sedaj živi tako, kot je Bog zanj sprva namenil. Tisti, ki se popolnoma preda Kristusovim trditvam, lahko živi nenehno zmagoslavno. Toda mnogi, ki so sprejeli Kristusa kot svojega Odrešenika, ne vstopijo v to veličastno življenje, ki ga ponuja evangelij.

Zakaj ne? Razlog je zelo pogosto v tem, da na začetku njihovega krščanskega življenja ni bil postavljen dober temelj.

Naše življenje po ponovnem rojstvu lahko primerjamo s hišo, ki jo gradimo. Vsi vemo, da je najpomembnejši del hiše njen temelj.

Če je v tretjem nadstropju razpoka, lahko vzrok običajno zasledimo v okvarjenem temelju.

Enako je z našim življenjem. Leta po tem, ko smo zaupali v Kristusa, lahko trpimo posledice napačnih temeljev, postavljenih na začetku.

Nova zaveza nam obljublja zmagoslavje nad grehom.

Poglejte Božjo obljubo v Rimljanom 6,14:

»Kajti greh ne bo več gospodoval nad vami, saj niste pod postavo, ampak pod milostjo.«

Zapoveduje nam tudi, da živimo v nenehnem veselju in popolnoma brez tesnobe. Glejte Filipljanom 4,4 in 6:

»Veselite se v Gospodu zmeraj ... Nič ne skrbite, ...«

Ne pozabite, da Bog zapoveduje le tisto, kar nam tudi omogoči.

Njegove zapovedi so torej v nekem smislu obljube, za katere nam lahko podari milost, da jih dosežemo! Zgornje zapovedi so torej obljuba, da nam lahko Bog omogoči, da živimo v večnem življenju in popolnoma brez skrbi.

Takih veličastnih obljub je v Novi zavezi še veliko. Toda te, ki smo jih omenili, bodo dovolj, da pokažejo, da je evangelij res dobra novica.

Žalostna resnica pa je, da večina kristjanov, ki trdijo, da so sprejeli evangelij, ne živi na način, opisan v zgornjih vrsticah.

Namen te knjige je, da vam omogoči, da postavite dobre temelje v svojem življenju, tako da se bo lahko uresničil celoten Božji namen vašega življenja.

Zato berite dalje in dovolite, da vam Sveti Duh govori v srce.

To bi lahko bil začetek novega poglavja v vašem življenju ...

Prvo poglavje

KESANJE

Jezus je rekel, da je prava pot v njegovo ovčjo stajo (v njegovo kraljestvo) skozi vrata. Rekel pa je, da bodo nekateri poskušali vstopiti s plezanjem preko zidu (Janez 10,1).

Način, ki ga je Bog določil, da se človek odreši, je s spreobrnjenjem (kesanjem) in vero v Gospoda Jezusa Kristusa. To je edini način. Bog nikoli ne more sprejeti človeka, ki poskuša vstopiti na kakršen koli drug način.

Janez Krstnik, ki je prišel pripraviti Gospodovo pot, je oznanjeval kesanje. To je bil edini način, da bi bil izraelski narod pripravljen sprejeti Jezusa kot svojega Odrešenika. Tudi za nas ni druge poti.

Kesanje in vera

Zdi se, da večina današnjih vernikov nima globine, predanosti ali moči, ki so jo imeli prvi kristjani.

Kaj mislite, da je razlog za to?

Glavni razlog je, da se niso prav pokesali.

Dobro so začeli verovati v Kristusa. Toda verovali so, ne da bi se prej pokesali. In tako je bilo njihovo spreobrnjenje plitvo.

Samo pogledajte besede znane pesmi:

*»Najhujši storilec, ki resnično veruje
ta trenutek od Jezusa pomilostitev prejme.«*

Ali to res drži – da lahko najhujši storilec prejme pomilostitev, če le »resnično veruje?«

Se mu ni treba najprej pokesati?

Lahko rečemo, da prava vera vključuje tudi kesanje. Toda če to ni razloženo najhujšemu storilcu, lahko odide in misli, da se je znova rodil samo zato, ker je veroval. In lahko odide prevaran.

Sporočilo, ki ga je sam Jezus pridigal, je bilo: *»Spreobrnite se in verujte evangeliju«* (Marko 1,15). Svojim apostolom je ukazal, naj oznanijo isto sporočilo (Luka 24,47). In prav to so delali (Apostolska dela 20,21).

Božja beseda je glede tega zelo jasna. Kesanja in vere ni mogoče ločiti, če želite biti prav in resnično spreobrnjeni. Bog je to dvoje združil. Kar je Bog združil, nihče ne sme ločiti.

Kesanje in vera sta pravzaprav prva dva elementa temelja krščanskega življenja (Hebrejcem 6,1). Če se niste prav pokesali, bo vaš temelj zagotovo pokvarjen. In potem bo seveda vse vaše krščansko življenje majavo.

Sveto pismo pravi: »Začetek (ali abeceda) modrosti je strah Gospodov« (Pregovori 9,10). In če se resnično bojimo Gospoda, se bomo »odvrnili od greha« (Pregovori 3,7).

Torej tisti, ki se niso pokesali in se odvrnili od greha, se niso naučili niti abecede krščanskega življenja.

Lažno in resnično kesanje

Če ste se pokesali, se morate prepričati, da ste se resnično pokesali. Kajti tudi Satan ima svoje ponarejeno kesanje, s katerim zavaja ljudi.

Satan vé, da večina ljudi živi le z eno zapovedjo, ki pravi: »Ne smejo te ujeti!« In tako jih uči načinov in sredstev, da grešijo, ne da bi jih kdo ujel.

Tudi tatu bo žal, če ga ujamejo. Toda to ni kesanje.

V Svetem pismu vidimo nekaj primerov tistih, katerih kesanje je bilo lažno.

Ko je kralj Savel bil neposlušen Bogu, je Samuelu priznal, da je grešil. A ni hotel, da bi ljudje to izvedeli. Še vedno je iskal človeško čast. Ni se resnično pokesal. Žal mu je bilo le, da so ga ujeli (1 Samuelova 15,24-30). To je bila razlika med njim in kraljem Davidom, ki je odkrito priznal svoj greh, ko je padel (Psalm 51).

Kralj Ahab je bil podoben Savlu. Smilil se je samemu sebi, ko ga je Elija opozoril, da ga bo

Bog sodil. Celo raševino si je oblekel in objokoval svoje grehe (1 Kraljev 21,27-29). A v resnici se ni pokesal. Bal se je samo Božje sodbe.

Primer Juda Iškarijota je očiten primer lažnega kesanja. Ko je videl, da je bil Jezus obsojen na smrt, se je počutil slabo in rekel: »Grešil sem« (Matej 27,3-5). Toda izpovedal se je duhovnikom – tako kot nekateri to počnejo še danes! Ni se pokesal – čeprav je bil morda žalosten zaradi tega, kar je storil. Če bi se resnično pokesal, bi šel h Gospodu zlomljen in bi prosil za odpuščanje. A tega ni storil.

Veliko se lahko naučimo iz teh primerov – o tem, kaj kesanje ni!

Pravo kesanje je »odvrnitev od malikov in spreobrnjenje k Bogu« (1 Tesaloničanom 1,9).

Idoli niso samo tisti iz lesa in kamna, ki jih najdemo v poganskih templjih. Obstajajo enako nevarni idoli, ki jih ljudje častijo in niso videti tako grdi. To so idoli užitka, udobja, denarja, ugleda, želje po svoji poti itd.

Vsi smo vrsto let častili te idole. Pokesati se pomeni prenehati častiti te malike in se od njih obrniti k Bogu.

Resnično kesanje bo vključevalo vso našo osebnost – naš um, naša čustva in našo voljo.

Prvič, kesanje pomeni, da spremenimo svoje mišljenje o grehu in svetu. Zavemo se, da nas

je naš greh ločil od Boga. Spoznamo tudi, da je celoten način življenja tega sveta proti Bogu. Zato se želimo odvrniti od tega načina življenja, ki sramoti Boga.

Drugič, kesanje vključuje naša čustva. Žalostni smo zaradi tega, kako smo živeli (2 Korinčanom 7,10). Sovražimo se zaradi svojih preteklih dejanj; in še več, sovražimo zlo, ki ga vidimo v sebi, a ga nihče drug ne more videti (Ezekiel 36,31).

Jokamo in žalujemo, da smo s svojim življenjem tako prizadeli Boga. Takšen je bil odziv mnogih velikih mož v Svetem pismu, potem ko so spoznali svoje grehe. David (Psalm 51), Job (Job 42,6) in Peter (Matej 26,75) – vsi so bridko jokali, ko so se pokesali svojih grehov.

Tako Jezus kot apostoli so nas spodbujali, da jokamo in žalujemo zaradi svojih grehov (Matej 5,4; Jakob 4,9). To je pot nazaj k Bogu.

Končno, kesanje vključuje našo voljo. Moramo opustiti svojo trmasto samovoljo – “želeti svojo lastno pot” – in Jezusa narediti Gospoda naših življenj. To pomeni, da smo pripravljeni narediti vse, kar Bog pričakuje od nas, ne glede na ceno in ne glede na to, kako ponižujoče je.

Izgubljeni sin se je vrnil domov k očetu kot zlomljen, predan mladenič, ki je bil pripravljen narediti vse, kar mu je oče rekel. To je pravo kesanje (Luka 15,11-24).

Ni nam treba priznati Bogu vsakega greha, ki smo ga kdaj storili. Nikakor si jih ne bi bilo mogoče zapomniti. Izgubljeni sin tega ni storil. Vse, kar je rekel, je bilo: »Oče, grešil sem.« In to je vse, kar moramo povedati tudi mi.

Ne pozabite pa, da je tudi Juda Iškarijot rekel: »Grešil sem.« Vendar je bila med njegovo izpovedjo in izpovedjo izgubljenega sina velika razlika. Bog ne posluša samo besed, ki jih govorimo. On začuti duha za besedami in temu primerno ravna z nami.

Sad kesanja

Janez Krstnik je farizejem rekel, naj obrodijo sad, ki je v skladu s spreobrnjenjem (Matej 3,8). Če smo se resnično pokesali, se nam bo spremenil celoten način življenja.

Ena prvih stvari, ki bi jih morali storiti, potem ko smo se pokesali, je povračilo za krivice, ki smo jih zagrešili v svojem življenju.

O Zaheju beremo v evangelijih, da je bil prepričan o svojih grehih takoj, ko je Jezus vstopil v njegovo hišo (Luka 19,1-10). Zahėj je bil človek, ki je ljubil denar. Toda razumel je, kaj je kesanje. Vedel je, da če bo postal Jezusov učenec, se bo moral odkupiti za vse krivice, ki jih je storil v svojem življenju.

To je zanj pomenilo veliko izgubo denarja, saj je prevaral toliko ljudi. Odločil pa se je, da bo h

kesanju pristopil z vsem srcem. In tako je rekel Gospodu, da bo polovico svojega denarja dal revnim in nato štirikratno povrnil vsem, ki jih je prevaral.

Šele ko je Zahej rekel, da bo povrnil denar, je Jezus rekel, da je prišlo odrešenje v to hišo. Pripravljenost povrniti škodo, ki smo jo povzročili, je eden od dokazov pravega odrešenja (Luka 19,1-10).

V prisposodbi, ki jo je govoril Jezus, je modri gradbenik globoko izkopal in postavil temelj na skalo pod plastmi peska (Luka 6,48). Nespametni je tudi zgradil svojo hišo na tistem kraju, toda ni dovolj globoko izkopal. Temelj je površno postavil na pesek.

To priliko bi lahko uporabili za prikaz resničnega in lažnega kesanja. Šele ko se potrudimo, da v svojem življenju temeljito povrnemo škodo, začnemo kopati globlje.

Ko pridemo h Kristusu, je dobro, da si takoj na začetku vzamemo čas in uredimo vse zadeve v zvezi z našim nespreobrnjenim življenjem, ki jih je treba urediti. Če smo tu površni in nekatere zadeve prikrivamo, bomo ugotovili, da naši temelji ostajajo šibki, in da se nam bo nekega dne hiša porušila.

Kaj povračilo vključuje

Kaj vključuje povračilo?

To pomeni, da če ste vlado ogoljufali davkov ipd., morate te davke zdaj odplačati. Včasih ne bo mogoče vrniti zneska uradu, ki je s tem povezan. Vendar, kjer je volja, se bo vedno našla pot – če želimo biti poslušni Bogu! Lahko kupite poštno znamke ali železniške vozovnice in jih uničite, da zagotovite, da se denar, ki ga dolgujete vladi, res vrne.

Če ste prevarali ljudi, se jim morate opravičiti in jim povrniti. Povejte jim tudi, kako je prišlo do spremembe v vašem življenju! Če ugotovite, da nimate poguma, da bi to storili sami, vzemite s seboj brata ali sestro v Kristusu, da je ob vas, ko vračate škodo.

Če ne morete poravnati vseh svojih dolgov naenkrat, se ne obremenjujte. Naredite to v obrokih. Toda začnite – tudi če le s petimi evri! Bog je sprejel Zaheja na dan, ko se je odločil vrniti svoje dolgove – ne potem, ko je dokončal vsa odplačila!

Če ste nekoga prevarali in ne veste, kje zdaj živi, bi morali denar vrniti Bogu – prvotnemu lastniku vsega denarja. To je bilo pravilo, ki ga je Bog določil za Izraelce (4 Mojzesova 5,6-8).

V vsakem primeru ne bi smeli imeti pri sebi denarja, ki je bil pridobljen nezakonito. Bog nikoli ne more blagosloviti takega denarja.

Če smo nekoga ranili ali poškodovali na način, ki ne vključuje denarja, se mu moramo opravičiti in ga prositi za odpuščanje.

Poznam brate v Kristusu, ki so več mesecev varčevali denar, nato pa izpraznili bančne račune, da so vladi vrnili davke in carinske takse, pri katerih so goljufali. In Bog jih je blagoslovil z dosti boljšimi stvarmi, kot je velik bančni račun!

Poznam tudi druge, ki so skrbno izračunali vozovnice za čase, ko so potovali, ne da bi kupili vozovnice za avtobuse in vlake, in so zneske vrnili. Tisti, ki so zvesti v majhnih stvareh, bodo za Boga delali velike stvari.

Poznam tudi nekatere, ki so šli s svojimi diplomami k univerzitetnim organom in priznali, da so goljufali pri zaključnih izpitih. Bili so pripravljene žrtvovati svoje diplome, če je bilo potrebno, da bi imeli čisto vest. Bog je takšnim vernikom običajno dal naklonjenost v očeh oblasti, zato jim je bilo odpuščeno.

Morda pa se ne bo vedno izšlo tako. V vašem primeru lahko Bog dovoli univerzi, da vam odvzame diplomu! Toda potem bo to popolna Božja volja za vas.

Poznam brata v Kristusu, ki je napisal opravičilo osebi, kateri je pred mnogimi leti ukradel majhno znamko. Tatvina je tatvina, pa naj bo vrednost ukradenega izdelka še tako majhna. V majhnih zadevah je preizkušena naša zvestoba.

Ne pravim, da se naj zdaj mučite in poskušate iz svojega spomina izvleči majhne napake, ki ste

jih naredili v preteklem življenju. Ne. Tega vam ni treba storiti. Bog vas bo spomnil, kaj je treba urediti; in poravnati morate le tisto, na kar vas Bog spomni.

Verjetno bodo tudi primeri, ko ne boste mogli storiti ničesar, ker bo storjena napaka tako zapletena. V takih primerih lahko samo izrazite svojo žalost Bogu in prosite za Njegovo usmiljenje.

V nobenem primeru ne smemo dovoliti Satanu, da nas ves čas preplavlja z občutki krivde in obsoja, samo zato, ker določenih stvari ne moremo popraviti. Bog popolnoma razume naš položaj – in nas ne trpinči. Če imate voljan um, bo Bog sprejel vse, kar zmorete – četudi to pomeni ne narediti ničesar (2 Korinčanom 8,12).

Slavite Boga, da je tako usmiljen!

Bog bo počastil tiste, ki ga častijo (1 Samuelova 2,30). Eden od načinov, kako ga častimo je, da smo zvesti v majhnih stvareh.

Če ne povrnemo krivic, bomo vse življenje vlekli za seboj verigo. Bog nas bo preizkusil in ugotovil, ali bolj cenimo čisto vest kot denar, čast, diplome in celo delo.

Mnogi na testu padejo. A hvala Bogu, da je v vsaki generaciji ostanek tistih, ki ljubijo Boga bolj kot karkoli na zemlji.

Odpuščati drugim

Kesanje vključuje tudi odpuščanje drugim, ki so nam kakor koli škodovali.

Jezus je rekel:

»Če pa ljudem ne odpustite, tudi vaš Oče ne bo odpustil vaših prestopkov.« (Matej 6,15).

Nadaljeval je, da moramo drugim odpustiti iz srca in ne le površinsko (Matej 18,35).

Bog ne more odpustiti, če drugim ne odpustimo z vsem srcem in popolnoma.

Morda ne bomo mogli pozabiti, kaj so nam storili drugi. Vsekakor pa se lahko upremo mislim na zlo, ki so ga storili, kadarkoli nas zamika.

Morda vam je kdo tako hudo škodoval, da mu res težko iz vsega srca odpustite. Prosite Boga, naj vam pomaga odpustiti; in ugotovili boste, da vam je več kot pripravljen podariti željo in moč, da odpustite.

Ko pomislimo na milijone grehov, ki nam jih je Bog odpustil tako velikodušno, nam ne bi smelo biti težko odpustiti drugim na enak način. Ko drugim ne odpustimo, Satan dobi moč nad nami.

Odpustimo, pravi Pavel, *»da nas ne bi ukanil satan«* (2 Korinčanom 2,10-11).

Spremenjen odnos do Satana

Obstaja še eno področje, na katerem je treba rešiti zadeve – in to je področje stika s Satanom in z zli duhovi.

Če ste se ukvarjali z astrologijo, čaščenjem idolov, branjem dlani, črno magijo ipd., ali če ste se zanimali za rock glasbo in škodljive droge, se morate odreči tem stikom s Satanom – čeprav so nekateri od teh stikov morda bili nezavedni.

Najprej morate uničiti (ne prodati, ampak uničiti) vse idole, okultne knjige in amulete itd., ki jih imate (glej Apostolska dela 19,19). Potem pa molite in povejte:

»Gospod Jezus, odrekam se vsakršnemu stiku, ki sem ga imel s Satanom, vedé ali nevede.«

Nato povejte Satanu neposredno:

»Upiram se ti, Satan, v imenu Jezusa Kristusa, mojega Gospoda in Odrešenika. Ne moreš se me več dotakniti, ker zdaj pripadam Gospodu Jezusu Kristusu.«

Jakob 4,7 pravi:

»Podvrzite se torej Bogu, hudiču pa se uprite in bo od vas pobegnil.«

Tako Satan ne bo imel več moči nad vami.

Če bomo še naprej hodili z Gospodom, nam bo On vse bolj osvetljeval različna področja našega življenja. Lahko je v posvetnosti naše obleke ali govora ali v ostrini tona glasu ali v načinu, kako smo omadeževani s svojimi bralnimi navadami itd. Tako bomo nenehno odkrivali nova področja, kjer se moramo pokesati in biti očiščeni.

Po tej poti nenehnega kesanja bi morali hoditi vse dni.

Drugo poglavje

VERA

Kesanje je prvi del temelja krščanskega življenja. Vera je drugi.

Verovati v Boga pomeni zaupati vanj in verovati to, kar je rekel v svoji Besedi, kljub temu, kar nam lahko povedo naši občutki, ali kaj nam povedo drugi ljudje. Tako preprosto je.

Tu so tri dejstva o Bogu:

1. On nas neskončno ljubi;
2. On je absolutno moder; in
3. On je Vsemogočni.

Je ta dejstva težko verovati? Ne. No, potem nam ne bi smelo biti težko zaupati Bogu iz vsega srca.

Ko je Eva poslušala Satanov glas v edenskem vrtu, je bila to spodletela vera. Ni verovala, da so Božje zapovedi v njeno dobro. Bogu je bila neposlušna, ker ni verovala v Njegovo popolno ljubezen do nje.

Vera za prejemanje Božjih darov

Bog nam lahko ponudi veliko čudovitih stvari. Vsi njegovi darovi so milostni darovi. Toda za prejemanje teh darov potrebujemo vero.

Sveto pismo pravi, da smo odrešeni »z milostjo ... po veri« (Efežanom 2,8). Milost je Božja roka, ki sega do nas, opremljena z nebeškimi blagoslovi. Vera je naša roka, ki sega navzgor in jemlje te blagoslove iz Božje roke.

Bog nam najprej ponuja odpuščanje naših grehov. Če smo se pokesali, potem moramo le še iztegniti roko in vzeti tisto, kar nam Bog ponuja zastonj. Za to nam ni potrebno delati ali plačati. Na Kalvariji je bilo že plačano. Zdaj moramo le reči: »Hvala, Oče!« in vzeti. To je vera.

Ko ne vzamemo tega, kar ponuja Bog, ga pravzaprav žalimo. Zaničujemo njegove darove. Morda mislimo, da nas Bog draži tako, kot nekateri dražijo otroke, ko iztegnejo roke z darili in nato, ko otroci posežejo po ta darila, potegnejo roko nazaj! Toda Bog ni zloben ali hudoben kot takšni ljudje. On je ljubeč Oče. Resnično si želi, da bi nam dal dobre darove.

Zato Sveto pismo pravi, da »brez vere ni mogoče biti Bogu všeč« – ne glede na to, karkoli poskušamo narediti (Hebrejcem 11,6).

Če zaupamo Bogu, ne bo le odpustil naših grehov, ampak nas bo osvobodil tudi moči greha.

Kako prejmemo vero? Obstaja samo en način. Sveto pismo pravi: *»Vera je torej iz slišaneга oznanila, oznanilo pa pride po besedi Kristusovi«* (Rimljanom 10,17; Chraska). Z drugimi besedami, ko dovolimo Bogu, da govori z nami po svoji Besedi, bomo prejeli vero. Tako se naša vera tudi večja.

Po Božji Besedi vemo, da je Kristus umrl za naše grehe in vstal od mrtvih; in da če se pokesamo in zaupamo vanj, lahko takoj prejmemo popolno in brezplačno odpuščanje svojih grehov. Nato Sveti Duh pričuje našemu srcu, da je to res. S to dvojno pričo Božje Besede in Svetega Duha smo lahko popolnoma prepričani, da nam je Bog odpustil, in da smo res njegovi otroci.

Gotovost vere

Bog želi, da imamo v srcu popolno gotovost, da smo res Njegovi otroci. Nikoli ne želi, da smo v dvomih o tem dejstvu.

Satan se bo trudil po svojih najboljših močeh, da nas zadrži v dvomih. Toda nikoli ne smemo biti v dvomih, kajti Bog nam je dal v svoji Besedi veliko obljub, da bi nas prepričal.

Samo poglejte te obljube: Jezus je rekel:

»Kdor pride k meni, ga nikoli ne bom zavrgel ... Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje, ima večno življenje« (Janez 6,37.47).

»Tistim pa, ki so jo (Besedo, Gospoda Jezusa Kristusa) sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci« (Janez 1,12).

Gospod pravi:

»Zakaj milosten bom do njihovih krivic in njihovih grehov se ne bom več spominjal« (Hebrejcem 8,12).

Vstavljanje naše vere v Božje obljube lahko primerjamo s tem, da ob prečkanju reke z našimi nogami stopimo na močan most. Če je most močan, ni pomembno, tudi če so naše noge šibke. Kaj je torej močna vera? Zaupanje v močnega Boga in v Njegove obljube.

Naši občutki so pogosto zelo varljivi. Nikoli jim ne smemo zaupati. Obstaja prispodoba treh mož, po imenu Dejstvo, Vera in Občutek, ki so hodili eden za drugim po ozki steni. Dejstvo je hodil spredaj, Vera za njim in Občutek je hodil zadnji. Dokler je Vera gledal Dejstvo pred seboj, je vse potekalo gladko. Občutek mu je popolnoma sledil. Toda takoj, ko se je Vera obrnil, da bi videl, kako hodi Občutek, se je spotaknil in padel v smrt; tudi Občutek je zgrmel v smrt. Dejstvo pa je nemoteno hodil po steni!

Nauk te prispodobe je jasen. Božja beseda je sestavljena iz nespremenljivih dejstev. Če naša vera vztrajno gleda samo na Božjo Besedo, ni

nevarnosti, da bi kdaj padli; in občutki bodo sledili pravočasno. Če pa začnemo gledati na svoje občutke, se lahko zlahka spotaknemo in pademo v razočaranje in pod obsodbo.

Izpoved vere

Sveto pismo pravi, da moramo izpovedati, kar verujemo.

»Kajti če boš s svojimi usti priznal, da je Jezus Gospod, in boš v svojem srcu veroval, da ga je Bog obudil od mrtvih, boš rešen. S srcem namreč verujemo, in tako smo deležni pravičnosti, z usti pa izpovedujemo vero, in tako smo deležni odrešenja« (Rimljanom 10,9-10).

Izpoved naših ust je pomembna. Izpovedati Božjo Besedo pomeni reči isto, kot pravi Bog. To ne bi smelo biti težko, saj pomeni le reči »Amen« (»Tako bo») Božjim obljubam.

Beseda "verovati" je prvič uporabljena v Svetem pismu v Prvi Mojzesovi knjigi, v 15. poglavju. Tam beremo, da je Bog Abramom, ko je bil še brez otrok, rekel, da bo imel toliko otrok kot je zvezd na nebu. In piše: *»Veroval je GOSPODU«* (v. 6). Hebrejska beseda za "verovati" je beseda "aman", od koder dobimo besedo "Amen", kar

pomeni »Tako bo.« Abram je torej samo rekel »Amen« Božji obljubi.

To je tisto, kar je prava vera – reči »Amen« Bogu.

Kasneje beremo, da se je Abram preimenoval z novim imenom, ki mu ga je dal Bog – Abraham (kar je pomenilo »oče množice«). Sara, njegova žena, je bila še vedno brez otrok. Toda to Abrahamu ni pomenilo nobene razlike. Še vedno se je imenoval oče množice, ker je veroval temu, kar je rekel Bog (1 Mojzesova 17,5).

To je izpoved vere – priznanje tega, kar je Bog rekel, tudi če še nismo videli izpolnitve obljube.

To je vse, kar nas Bog prosi – naj rečemo isto, kar je rekel On v svoji Besedi. Ko izpovemo Božje obljube, izrazimo svojo vero v Boga; in potem lahko Bog dela za nas.

Z »besedo našega pričevanja« premagamo Satana (Razodetje 12,11). Satan, obtoževalec, nas vedno skuša oropati zagotovila o našem odrešenju in naše hrabrosti prihajati k Bogu. Božje obljube moramo citirati neposredno Satanu, če ga želimo premagati.

Sam Jezus je premagal Satana tako, da mu je citiral Sveto pismo in rekel: »*Pisano je ... Pisano je ... Pisano je*« (Matej 4,1-11).

Če dvomimo v Božjo Besedo, Boga delamo za lažnivca. Ko pa izpovemo Božjo besedo Satanu, se postavimo na stran Boga in njegove Besede proti Satanu in njegovim lažem. Na ta način

tudi povemo Satanu, da verujemo, da je to, kar je Bog rekel, res, kljub temu, kar nam morda govorijo naše okoliščine in naši občutki.

To je izpoved vere.

Tretje poglavje

IZVOLJENOST IN OPRAVIČENJE

Božja izvoljenost Njegovih otrok in Njegovo opravičenje sta dve veličastni resnici, ki nas ju uči Nova zaveza.

Izvoljenost

Sveto pismo pravi, da nas je Bog izvolil za svoje otroke po svojem vnaprejšnjem védenju (1 Peter 1,1-2). To pomeni, da je že od vse večnosti poznal tiste, ki bodo Njegovi otroci.

Sveto pismo pravi tudi, da nas je Bog izbral v Kristusu »*pred stvarjenjem sveta*« (Efežanom 1,4). Bog je že dolgo pred stvarjenjem Adama vsakega izmed nas poznal po imenu kot svoje otroke in naša imena so bila tam v »knjigi življenja« (Razodetje 13,8).

To so dejstva, ki bi nam morala dati izjemno varnost.

Sveto pismo pravi, da ima Božji temelj, na katerem stojimo, dvojni pečat. Na Božji strani piše: »*Gospod pozna svoje.*« Na človekovi strani pa piše: »*Naj odstopi od krivice vsak, kdor kliče Gospodovo ime*« (2 Timotej 2,19).

Bog je svoje otroke poznal že pred stvarjenjem sveta. Vendar VEMO, da smo Njegovi otroci šele, ko se dejansko pokesamo in se obrnemo k Njemu. Naš omejen um ne more dojeti, kako Bog izvoli svoje otroke, in vendar daje človeku svobodo, da se odloči zanj ali ne. To je kot dve vzporedni črti, ki se v našem razumevanju ne srečata. Toda, kot se glasi matematična definicija vzporednih črt, srečata se v neskončnosti – v neskončnem Božjem umu.

Nekdo je to izrazil takole: Ko ste hodili po življenjski poti, ste nekega dne našli odprta vrata, na katerih so bile zapisane te besede: »Kdor se pokesa in veruje v Kristusa, lahko vstopi sem in prejme večno življenje.« Vstopili ste noter. Ko ste se ozrli nazaj, ste na vratih, skozi katera ste ravnokar vstopili, videli napisane besede: »Bog vas je izvolil v Kristusu pred ustanovitvijo sveta.«

Opravičenje

Odpušcanje naših grehov odvzame krivdo preteklosti. Toda to nas ne naredi popolnoma svete. In zato še vedno ne moremo obstati pred popolnoma svetim Bogom. Zaradi tega je moral Bog narediti nekaj več za nas.

Moral nas je opravičiti!

Opravičenje pomeni, da je Bog pripisal nam Kristusovo popolno pravičnost. Rezultat tega je, da je sedaj naš položaj pred Bogom tako popoln kot Kristusov! To je osupljivo dejstvo! In res je! Kot če bi milijon evrov položili na bančni račun berača – denar, ki ga ni zaslužil ali si ga ne zasluži, vendar so mu ga dali kot brezplačen dar.

Biti opravičeni pomeni biti sprejeti od Boga tako, kot če nikoli v življenju nismo grešili, in kot če bi bili v tem trenutku v svojem življenju popolnoma pravični.

Božja beseda pravi: *»Ker smo torej opravičeni iz vere, živimo v miru z Bogom po našem Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem se nam je tudi po veri odprl dostop v to milost, v kateri stojimo«* (Rimljanom 5,1-2).

Zdaj lahko pogumno kadarkoli stopimo v Božjo prisotnost brez strahu in oklevanja. Bog sam je odprl pot do tega.

V edenskem vrtu, takoj ko sta Adam in Eva zgrešila, sta se počutila kriva, ju je bilo sram in sta se pokrila s smokvinimi listi. Bog jima je vzel smokvine liste, ubil žival in ju oblekel s kožo.

Ti smokvini listi so slika naših dobrih del. Tako kot figovo listje tudi naša dobra dela ne morejo pokriti naše golote pred Bogom; kajti Sveto pismo pravi, da so tudi naša najboljša dela kot umazane obleke v Božjih očeh (Izaija 64,6).

Ta ubita žival je bila slika Kristusa, ki je bil usmrčen zaradi naših grehov. Koža je bila slika Kristusove popolne pravičnosti, ki je bila dana, da nas pokrije (1 Mojzesova 3,7.21).

Opravičenje je brezplačen Božji dar. Nobenega človeka ni mogoče opravičiti pred Bogom na podlagi njegovih lastnih del. Reči torej: »Poskušajmo biti pravični, da nas Bog opraviči,« je zmoten ekstrem.

Obstaja pa tudi nasprotni zmoten ekstrem. In ta je: »Če smo izvoljeni in opravičeni, potem ni pomembno, četudi zdaj grešimo.« Tisti, ki greh jemljejo zlahka, ker mislijo, da jih je Bog izvolil in opravičil, bi s tem dokazali, da sploh niso med Božjimi izvoljenci (prim. Rimljanom 4,5 in Jakob 2,24).

Ko pa smo prepričani, da smo izvoljeni in opravičeni, bodo Satanove obtožbe izgubile učinek na nas. Kajti: »Če je Bog za nas, kdo je zoper nas?« (Rimljanom 8,31). Nikoli več v življenju se nam ni potrebno ukvarjati z občutkom, da nas Bog obsoja ali zavrača.

»Kdo bo obtoževal Božje izvoljence? Bog opravičuje!« (Rimljanom 8,33) Aleluja!

To je dobra novica evangelija! Zato ni presenetljivo, da je Satan mnoge vernike zadrževal, da ne bi spoznali, da jih je Bog izvolil in opravičil.

Četrto poglavje

POSTATI JEZUSOV UČENEC

Ko je Jezus svojim apostolom rekel, naj pojdejo med narode in jih naredijo učence, niso imeli dvomov o tem, kaj je mislil (Matej 28,19). Kajti Jezus jim je pojasnil, kaj pomeni biti Njegov učenec.

Luka 14,25-35 najbolj jasno razkriva tri pogoje, da lahko postanemo Njegovi učenci. Tam Jezus govori o človeku, ki je postavil temelje za stolp, vendar ga ni mogel dokončati, ker ni mogel plačati stroškov gradnje (v. 28-30). To dokazuje, da biti učenec nekaj stane. Jezus nam je rekel, da naj najprej sedemo in ocenimo stroške, preden sploh začnemo graditi.

Bog ne želi, da čakamo več let, potem ko so nam bili odpuščeni grehi, da spoznamo, kaj v resnici pomeni biti Jezusov učenec. Jezus je ljudem takoj, ko so prišli k njemu, povedal o ceni za to.

Rekel je, da je vernik, ki noče biti učenec, Bogu nekoristen kot sol, ki je izgubila okus (Luka 14,35).

Sovražiti svoje sorodnike

Prvi pogoj, da lahko postanemo Jezusovi učenci, je, da moramo prekiniti naravno, pretirano ljubezen, ki jo imamo do svojih sorodnikov.

Jezus je rekel: *»Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega očeta, matere, žene, otrok, bratov, sester in celo svojega življenja, ne more biti moj učenec«* (Luka 14,26).

To so močne besede. Kaj pomeni "sovražiti"? Sovražiti je enako kot ubijati (1 Janez 3,15). Tukaj Jezus pričakuje od nas, naj usmrtime naravno naklonjenost, ki jo imamo do sorodnikov.

Mar to pomeni, da jih ne smemo ljubiti? Ne, zagotovo ne. Ko se odrečemo svoji človeški naklonjenosti do njih, jo bo Bog nadomestil z božansko ljubeznijo. Naša ljubezen do sorodnikov bo takrat čista – v smislu, da bomo vedno najbolj ljubili Boga in ne svoje sorodnike.

Mnogi niso poslušni Bogu, ker se bojijo užaliti svojega očeta, mamo ali ženo itd. Gospod zahteva prvo mesto v našem življenju. Če mu tega mesta ne damo, sploh ne moremo biti Njegovi učenci.

Poglejte Jezusov zgled. Čeprav je ljubil svojo mater vdovo, ji nikoli ni dovolil, da bi vplivala nanj tako, da bi zašel stran od popolne Očetove volje, tudi v majhnih stvareh. Primer tega vidimo na poroki v Kani, kjer Jezus ni ravnal, kot je suflirala Njegova mati (Janez 2,4).

Jezus nas je tudi učil, kako "sovražiti" svoje brate. Ko ga je Peter skušal odvrniti od križa, se je obrnil in ga pograjal z enimi od najostrejših besed, ki jih je kdaj izrekel. Rekel je: »*Poberi se! Za menoj, satan! V spotiko si mi,...*« (Matej 16,23). Peter je svoj predlog dal z veliko človeške ljubezni. Jezus pa mu je očital, ker je bilo to, kar je predlagal, v nasprotju z Očetovo voljo.

Oče je bil vedno najvišji v Jezusovi naklonjenosti. Pričakuje, da bomo tudi mi imeli enak odnos. Po vstajenju je Petra vprašal, ali ga ljubi bolj kot vse ostalo na zemlji (Janez 21,15-17). Samo tisti, ki najbolj ljubijo Gospoda, imajo v Njegovi cerkvi odgovornost.

Vodja cerkve v Efezu je bil v nevarnosti, da bo zavržen, ker je izgubil prvotno predanost Gospodu (Razodetje 2,1-5).

Če lahko kot Psalmist rečemo: »*Koga imam v nebesih? Če sem s teboj, si ničesar ne želim na zemlji,*« potem smo resnično izpolnili prvi pogoj za to, da postanemo Jezusovi učenci (Psalm 73,25).

Ljubezen, ki jo Jezus zahteva od nas, ni čustvena, sentimentalna, človeška naklonjenost, ki se izraža v petju presunljivih pesmi predanosti Njemu. Ne. Če ga ljubimo, mu bomo poslušni (Janez 14,21).

Sovražiti svoje lastno življenje

Drugi pogoj, da lahko postanemo Jezusovi učenci, je, da moramo sovražiti lastno življenje. Jezus je rekel:

»Če kdo pride k meni in ne sovraži svojega življenja, ne more biti moj učenec« (Luka 14:26).

To je še poudaril z besedami:

»Kdor ne nosi svojega križa in ne hodi za menoj, ne more biti moj učenec« (Luka 14,27).

To je eno najmanj razumljenih Jezusovih poučevanj.

Rekel je, da bi se moral učenec »odpovedati samemu sebi in vsak dan vzeti svoj križ« (Luka 9,23). Bolj pomembno kot branje Biblije ali vsakodnevna molitev je to, da se moramo odreči sebi in vsak dan vzeti svoj križ. Zanikati svoj Jaz je isto kot sovražiti svoje življenje – življenje, ki smo ga podedovali od Adama. Vzeti križ pomeni usmrtiti to Samo-življenje. To življenje moramo najprej sovražiti, preden ga lahko ubijemo.

Naše življenje je glavni sovražnik Kristusovega življenja. Biblija temu pravi "meso". Meso nas zamika, da iščemo lastno korist, svojo čast, svoje zadovoljstvo, svojo pot itd. Če smo

iskreni, moramo priznati, da je veliko naših najboljših dejanj pokvarjenih zaradi zlih motivov, ki izhajajo iz našega Samo-življenja. Če ne sovražimo tega mesa, ne bomo mogli slediti Gospodu.

Zato je Jezus toliko govoril o sovraštvu (ali izgubi) našega življenja.

Pravzaprav se ta fraza v evangelijih ponavlja šestkrat (Matej 10,39; 16,25; Marko 8,35; Luka 9,24; 14,26; Janez 12,25). To je beseda našega Gospoda, ki se najpogosteje ponavlja v evangelijih. Vendar se o njej najmanj pridiga in se tudi najslabše razume!

Sovražiti svoje življenje pomeni opustiti iskanje svojih pravic in privilegijev, nehati iskati svoj ugled, odreči se svojim ambicijam in interesom ter prenehati iskati svojo pot itd. Lahko ste Jezusov učenec le, če ste pripravljeni iti po tej poti.

Odpovedati se vsemu svojemu imetju

Tretji pogoj pa je, da se moramo odreči vsemu svojemu premoženju. Jezus je rekel: *»Takó torej nobeden izmed vas, ki se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec.«* (Luka 14,33).

Naše premoženje je tisto, kar imamo kot svoje. Odreči se temu pomeni, da ničesar ne štejemo več za svoje.

Ilustracijo tega vidimo v Abrahamovem življenju. Izak je bil njegov sin, njegova last. Nekega dne je Bog rekel Abrahamu, naj daruje Izaka kot žrtev. Abraham je položil Izaka na oltar in ga bil pripravljen ubiti. Toda Bog je posredoval in mu rekel, da žrtvovanje ni potrebno, ker je dokazal svojo pripravljenost, da mu je poslušen (1 Mojzesova 22). Po tem je Abraham spoznal, da čeprav ima v hiši Izaka, ga več ne poseduje kot svojega. Izak je zdaj pripadal Bogu.

To pomeni, da se odrečemo vsemu svojemu lastništvu. Vse, kar imamo, moramo položiti na oltar in predati Bogu.

Bog nam lahko dovoli, da uporabimo nekatere od teh stvari. Vendar jih ne moremo več smatrati kot svoje. Tudi če živimo v svoji hiši, moramo o hiši razmišljati kot o Božji; in da nam je On dovolil bivanje v njej brez najemnine! To pomeni biti pravi Jezusov učenec.

Smo to storili z vsem svojim premoženjem? Naše premoženje vključuje naš bančni račun, premoženje, delo, kvalifikacije, darila in talente, ženo in otroke ter vse ostalo, kar cenimo na tej zemlji. Vse moramo položiti na oltar, če želimo biti pravi učenci.

Bog želi, da ga ljubimo z vsem srcem. To je pomen "čistega srca", ki je omenjeno v Mateju 5,8. Ni dovolj imeti čisto vest. Čista vest pomeni

le, da smo se odrekli grehu. Čisto srce je tisto, ki se je odreklo vsemu!

Tako vidimo, da biti pravi Jezusov učenec vključuje radikalno spremembo odnosa do:

1. naših sorodnikov in ljubljenih;
2. našega samo-življenja; in
3. našega imetja.

Če se s temi vprašanji ne soočimo takoj na začetku našega krščanskega življenja, bo nemogoče postaviti dober temelj.

Peto poglavje

KRST V VODI

Ena zadnjih stvari, ki jih je Jezus zapovedal svojim učencem, preden se je povzpел v nebesa, je bila:

1. Pojdite in naredite učence;
2. krstite jih v ime Očeta, Sina in Svetega Duha;
in
3. naučite jih izpolnjevati vse, kar sem vam zapovedal.

Tu je vrstni red pomemben.

Krščeni so bili le tisti, ki so bili pripravljeni postati učenci. Nihče drug.

Ko so dojenčke pripeljali k Jezusu, je položil roke na njihove glave in jih blagoslovil (glej Marko 10,13-16). Ko pa so k njemu prišli skesani odrasli, jih je krstil po svojih učencih (glej Janez 4,1-2).

Toda kaj danes vidimo v številnih "cerkvah"? Ravno nasprotno. Dojenčki so krščeni; odraslim pa so položene roke na njihove glave ("potrditev")! To je ravno nasprotno od tega, kar je delal Jezus.

Na binkoštni dan, ko so bili mnogi prepričani o svojih grehih, jim je Peter rekel, naj »se

spreobrnejo in se dajo krstiti«. Dalje je zapisano: *»Tisti, ki so sprejeli njegovo besedo, so se dali krstiti«* (Apostolska dela 2,38-41).

Jasno je, da so se krstili le tisti, ki so bili sposobni inteligentno sprejeti Božjo Besedo in se pokesati. In tako je bilo v vsakem posameznem primeru, zapisanem v "Dejanjih apostolov".

Kaj pomeni krst v vodi

Rimljanom 6,1-7 jasno razlaga pomen krsta. Tam nam je rečeno, da je bil naš stari človek križan s Kristusom, in da smo s krstom pokopani s Kristusom v smrt. Stari človek je um, ki smo ga imeli v nespreobrnjenih dneh, ki je želel grešiti. To je bilo križano s Kristusom.

Preden začnemo to živeti, nam ni potrebno tega do potankosti razumeti. Lahko samo verujemo, kar Bog pravi. Če Božja Beseda pravi, da je bil naš stari človek križan s Kristusom, potem to verujemo, prav tako kot Božjo Besedo, ko pravi, da je bil Kristus sam križan na griču Kalvarije. Obe resnici sprejmemo po veri.

Stari človek in meso nista eno in isto. Meso je samo-življenje v nas, ki nasprotuje Božji volji. Vsi moramo to nositi s seboj do dneva smrti. Meso bi lahko primerjali s tolpo roparjev, ki želijo vstopiti v našo hišo. Stari človek pa je kot nezvest služabnik v naši hiši, ki je roparjem nenehno odpiral vrata, da so lahko kadarkoli

vstopili. Zdaj je nezvest služabnik usmrčen. Roparji pa ostajajo čili in zdravi! Toda zdaj imamo novega služabnika, novega človeka, ki si prizadeva, da so vrata pred temi roparji zaprta.

Pri krstu v vodi pričujemo o smrti in pokopu starega človeka (želja po grehu) in o tem, da smo vstali s Kristusom, da bi lahko v nadaljevanju »stopali po poti novosti življenja« (Rimljanom 6,4).

Potop v Noetovih dneh je tudi tip za krst v vodi (1 Petrovo 3,20-21). Bog je s potopom uničil ves svet. Noe je šel skozi potop v barki in iz nje prišel v čisto nov svet. Stari svet in vse v njem je bilo pokopano s potopom. To pričamo tudi ob krstu – da je bil zdaj naš stari odnos s svetom (in to vključuje posvetno modo in posvetne prijatelje itd.) odrezan, in da zdaj prihajamo iz vode v popolnoma nov svet.

Način krsta

Zdaj pridemo do vprašanja: KAKO naj se krstimo?

Beseda “krst” ni angleška beseda. Nova zaveza je bila sprva napisana v grščini; in beseda za “krst” izhaja iz grške besede “bapto”, kar pomeni “popolnoma prekriti s tekočino” ali “potopiti”. Prav to je prvim apostolom pomenil

krst – potopitev v vodo. Škropljenje vode po glavi nekoga zagotovo ni krst.

Ko je Filip krstil etiopskega evnuha, je zapisano, da sta »oba ... stopila v vodo in ... stopila iz vode« (Apostolska dela 8,38-39).

Tudi pri Jezusovem krstu beremo podobne besede – da je po krstu prišel iz vode (Marko 1,10).

V Novi zavezi je bil krst vedno opravljen s potopitvijo. Ker je krst pokop, je očitno, da ga lahko natančno simbolizira le potopitev. Kajti navsezadnje ljudi ne pokopljemo tako, da jim po glavi posipamo prah, ampak tako, da jih cele položimo pod zemljo!

Iz tega je tudi jasno razvidno, da se lahko krstijo le tisti, pri katerih je star človek mrtev – tisti, ki ne želijo več grešiti. Kajti navsezadnje pokopljemo lahko le mrtve ljudi! Pokopati človeka, ki ni mrtev, je zločin!

Krst v troedino ime

Jezus nam je ukazal krstiti »v ime Očeta in Sina in Svetega Duha« (Matej 28,19). Ime je v ednini, ker je Bog Eden. Toda Jezus je razkril, da čeprav je Bog eden, On obstaja v treh osebah, ki se med seboj razlikujejo.

Za naše grehe ni umrl Oče, niti Sveti Duh. To je bil Sin. Ko se je Jezus povzpел v nebesa,

je sédel na desnico Očeta, ne na desnico Svetega Duha. Podobno je bil tisti, ki ga je Jezus poslal svojim učencem v pomoč, Sveti Duh in ne Oče. Vse to zveni elementarno. Bistveno pa je, da ne mešamo treh Oseb Božanstva in njihovih edinstvenih služb pri našem odrešenju.

V Apostolskih delih vedno znova beremo, da so apostoli krstili ljudi v ime Jezusa Kristusa (Apostolska dela 2,38 itd.). Kako se to ujema z Jezusovo zapovedjo v Mateju 28,19?

Ko v Svetem pismu najdemo dve navidezno nasprotujoči si trditvi, bomo s podrobnejšim preučevanjem ugotovili, da sta obe trditvi resnični.

Da bi pojasnili, da Oče, Sin in Sveti Duh niso poganska trojica, so apostoli identificirali Sina kot Jezusa Kristusa. Zato so krstili ljudi v ime »Očeta in Sina, Gospoda Jezusa Kristusa, in Svetega Duha.« To se je imenovalo krst v ime Jezusa Kristusa.

Poslušnost vere

Krst bi moral biti prvi korak poslušnosti v življenju učenca, ki vodi dalje v poslušnost vse življenje – in ta poslušnost mora biti poslušnost veri in ne razumu.

Če bi se Jezus oprl na svoj razum, nikoli ne bi šel k Janezu Krstniku, da pristopi h krstu. Kajti Njegov razum bi mu dal veliko razlogov proti krstu – še posebej, ker nikoli ni grešil. Niti Janez ni mogel razumeti, zakaj je Jezusu potreben krst. Toda Jezus je zavrnil glas razuma in preprosto bil poslušen glasu Svetega Duha (Matej 3,15).

»Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj,« nas uči Beseda (Pregovori 3,5). Razum je nasprotnik vere številka ena – ker človeški razum ne more dojeti duhovnih resnic.

Ko se krstimo, je zadnji del telesa, ki se potopi pod vodo, zgornji del glave. To je simbolično! Oblast našega razuma je tisti del nas, ki ga je najtežje usmrtiti! Adamovi otroci živijo po tem, kar jim govori njihov razum. S krstom pa pričamo, da smo umrli temu načinu življenja (opiranju na svoj razum) in zdaj živimo po veri v vsako besedo, ki prihaja iz Božjih ust (Matej 4,4; Rimljanom 1,17).

Nekateri kristjani zanemarjajo krst kot nekaj nepomembnega. Naaman je sprva preziral Elizejev ukaz, naj se odpravi in se sedemkrat potopi v reko Jordan, da bi bil ozdravljen svoje gobavosti. Toda ko je poslušal ta preprost ukaz, je bil ozdravljen (2 Kraljev 5,10-14). V majhnih stvareh Bog preizkuša našo poslušnost.

Poslušnosti Bogu nikoli ne smemo prelagati. Če je vaš stari človek res umrl, ga je treba takoj pokopati. Ne pokopati mrtvega človeka je ravno tako zločin!

*»In kaj še čakaš zdaj? Vstani in daj se krstiti!«
(Apostolska dela 22,16).*

Šesto poglavje

KRST V SVETEM DUHU

Vsi imamo dve potrebi. Prva se nanaša na preteklost – odpuščanje naših grehov. Druga pa se nanaša na prihodnost – omogočanje živeti življenje, ki je všeč Bogu. Za našo prvo potrebo je poskrbljeno s Kristusovo smrtjo. Za izpolnitev druge pa nam Bog daje moč svojega Svetega Duha.

Moč za življenje in za služenje

Te prve potrebe nikoli ne bi mogli zadovoljiti sami. Bog jo je moral zadovoljiti. Podobno je z drugo. Z lastnimi močmi ne moremo živeti življenja, ki je všeč Bogu ali izpolnjuje vso Njegovo voljo. Nekateri so dovolj modri, da to priznajo že na začetku svojega krščanskega življenja, zato takoj iščejo Božjo moč. Drugi to odkrijejo na težji način – več let poskušajo in ne uspejo, nato pa se obrnejo k Bogu po Njegovo moč.

Na žalost obstajajo še drugi, ki se po večkratnih padcih in neuspehih končno prepustijo življenju

v porazu, saj verujejo, da je nemogoče v tem življenju živeti zmagovito.

To velja tudi za naše služenje Gospodu in za pričevanje zanj. Večina vernikov se takoj po spreobrnjenju zavé, da bi morali biti Gospodove priče. Vendar se pogosto znajdejo z zavezanim jezikom in brez moči. Nekateri to sprejmejo kot neugodno lastnost svoje osebnosti in se odrečejo vsakršnemu upanju, da bodo kdaj postali mogočne Kristusove priče.

Drugi se zavedajo, da jim je Bog obljubil moč Svetega Duha. Zato iščejo Boga za to moč in jo tudi prejmejo. Izpolnjeni so s pogumom in obdarjeni z nadnaravnimi darovi; tako so goreči, se ne sramujejo in so učinkoviti pričevalci Kristusa.

Ena stvar je biti rojen iz Duha. Tako postanemo Božji otroci. Nekaj drugega pa je, če smo krščeni (potopljeni) v Svetega Duha. Tako postanemo opremljeni z močjo za to, da smo in delamo, kar Bog želi.

Naša novozavezna dedna pravica

V času Stare zaveze je Sveti Duh prišel samo na določene ljudi, da bi jim omogočil, da izpolnijo posebno nalogo za Boga. V Novi zavezi pa lahko vsi prejmemo Svetega Duha. Prišel nam je

pokazat Jezusovo slavo in nas naredit podobne Njemu.

Janez Krstnik je izpostavil dve službi, ki ju bo Jezus izpolnil – prva, da bo odvzel grehe, in druga, da bo krstil ljudi v Svetem Duhu (Janez 1,29.33). Oboje moramo doživeti.

Prva obljuba v Novi zavezi je:

»... kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov«
(Matej 1,21)

Druga obljuba v Novi zavezi je:

»On vas bo krstil v Svetem Duhu« (Matej 3,11).

Pomembno je, da se Nova zaveza začne s tema dvema obljubama. To je bil začetek novega obdobja Božjega odnosa s človekom – Nove zaveze. To je torej naša dvojna dedna pravica kot Božjih otrok – biti rešeni svojih grehov in biti krščeni v Svetem Duhu. In Bog nam zagotovo želi dati našo celotno dedno pravico – ne le polovico.

Prvih pet knjig Nove zaveze se vsaka začne z obljubo o krstu v Svetem Duhu (Matej 3,11; Marko 1,8; Luka 3,16; Janez 1,33; Apostolska dela 1,5). Kljub temu veliko kristjanov zanemarja to trditev.

Reke žive vode

Sveti Duh je v Novi zavezi upodobljen kot reka, ki teče od Božjega prestola in pada na zemljo (Razodetje 22,1; Apostolska dela 2,33). Biti krščen v Svetem Duhu pomeni biti potopljen pod ta slap. Jezus je rekel, da lahko vsi, ki so žejni, pridejo k Njemu in prejmejo Svetega Duha, da bodo lahko reke žive vode tekle iz njihovega osrčja (Janez 7,37-38).

Doživetje povprečnega vernika pa je bolj podobno ročni črpalki – življenje v borbi in črpanju nekaj kapljic blagoslova iz izsušenega srca. Vendar ni nujno, da je tako. Če bi nas le naša izsušenost vodila h Gospodu, bi bilo lahko drugače. Božja volja za naše življenje je, da iz nas tečejo reke blagoslova k vsem, ki pridejo v stik z nami.

Prvi korak k temu je priznanje naše potrebe. Mnogi verniki so ujeti v neumne prepire o besedah. Potrebujemo pa moč, ne pravilne terminologije. Kakšna je korist, da imamo pravo terminologijo, če smo suhi kot kost? Veliko boljše je biti iskren in priti k Bogu in priznati, da reke blagoslova ne tečejo skozi nas. Ko naredimo ta prvi korak, lahko potem zaupamo Bogu, da nam bo dal, kar prosimo.

Vse, kar potrebujemo za krst v Svetem Duhu, sta žeja (močna želja, rojena iz velikega hrepenenja, da poveličamo Boga) in vera

(absolutno zaupanje, da nam bo Bog dal, kar je obljubil). Prosimo torej z žejo in vero za to moč in Bog ne bo zavrnil naše prošnje.

Odeti z močjo

Prvi apostoli so zapustili vse, da bi sledili Jezusu. Še vedno pa so morali počakati, da so bili krščeni v Svetem Duhu, preden so lahko šli ven in izpolnili svojo službo, ki jim jo je določil Bog.

Jezus sam je moral biti maziljen s Svetim Duhom in z močjo, preden je lahko začel s svojim javnim delovanjem (Apostolska dela 10,38). Če je celo On potreboval to maziljenje, koliko bolj ga potrebujemo mi.

Jezus je svojim apostolom povedal, naj počakajo v Jeruzalemu, dokler ne bodo »odeti v moč« (Luka 24,49). In tik preden se je povzpел v nebesa, jim je spet rekel, da bodo, ko bo Sveti Duh prišel nanje, »prejeli moč« (Apostolska dela 1,8). Na binkoštni dan je bil nanje izlit Sveti Duh. Ti strahopetni možje so se takoj spremenili v pogumne, goreče priče za Gospoda (Apostolska dela 2,1-4). Prejeli so točno tisto, kar jim je Jezus rekel, da bodo prejeli – moč.

Kar potrebujemo za krščansko življenje, ni le nauk, ampak Božja moč v našem življenju. Krst v Svetem Duhu nam daje moč za pobožnost in moč za služenje.

Raznolikost delovanja Duha

Sveti Duh je v Svetem pismu podoben vetru; in veter v različnih časih piha v različne smeri. »Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha,« je rekel Jezus (Janez 3,8). Doživetje vsakega vernika bo torej drugačno glede zunanjih podrobnosti krsta v Svetem Duhu. Notranja opremljenost z močjo pa je tisto, kar je resnično pomembno.

Bog nam po Duhu daje "darove moči", da mu lahko učinkovito služimo v izgradnji cerkve kot Kristusovega telesa. Vendar je On tisti, ki določa, kateri dar bi moral imeti vsak od nas.

Prerokovanje (sposobnost močnega pridiganja, da izzovemo, spodbujamo in tolažimo) je najbolj uporaben od teh darov (1 Korinčanom 14,1-5). Obstajajo tudi darovi služenja, poučevanja, ozdravljenja, opominjanja in spodbujanja, dajanja denarja, vodenja itd. (Rimljanom 12,6-8; 1 Korinčanom 12,8-10). Sposobnost govoriti v neznanih jezikih ("dar jezikov") je še en dar, ki ga daje Bog in nam omogoča, da molimo in slavimo Gospoda brez omejitev našega uma in maternega jezika.

Če niste bili krščeni v Duhu, iščite Boga in terjajte svojo dedno pravico. Prosite ga tudi, naj vam dá zagotovilo tega.

»Če torej vi, ki ste hudobni, znate dajati svojim otrokom dobre darove, koliko bolj bo nebeški

*Oče dal Svetega Duha tistim, ki ga prosijo ...
Nimate, ker ne prosite» (Luka 11,13; Jakob
4,2).*

Kličimo torej k Bogu iz vsega srca in recimo, kakor je Jakob rekel Bogu v Penuélu: *»Ne bom te spustil, dokler me ne blagosloviš«* (1 Mojzesova 32,27).

Pri Bogu ni pristranskosti. Kar je naredil za druge, bo naredil za vas. Še danes nagrajuje tiste, ki ga vneto iščejo (Hebrejcem 11,6). Več kot nestrpno želi dati Svetega Duha v svoji polnosti vsem, ki ga želijo poveličati.

Sedmo poglavje

POSVEČENJE

Dvojno sporočilo evangelija je povzeto v Jezusovih besedah ženi, ki so jo zasačili v grehu:

(i) Jaz te ne obsojam; in (ii) Ne gréši več.
(Janez 8,11).

Opravičenje je začetna točka krščanskega teka, posvečenje pa je steza, na kateri tek poteka. Beseda "posvetiti" pomeni biti rezerviran, ločen. Tako je posvečenje proces, ko se vedno bolj ločujemo od greha, sveta in našega samo-življenja.

Ves namen našega prihoda h Kristusu je v tem, da bi bili posvečeni – tako kot je celoten namen atleta, ki pride na startno črto dirke, udeležiti se te dirke. Nesmiselno je, da se športnik pridruži drugim na startni črti, če se ne namerava udeležiti same dirke!

Božji namen za nas

Večina nas je sprva prišla h Kristusu z nekim sebičnim motivom – da bi imeli nekaj koristi zase – morda ozdravljenje ali rešitev pred peklenskim

ognjem. Toda Bog nas je kljub temu sebičnemu namenu vseeno sprejel. Oče je imel izgubljenega sina tako rad, da ga je sprejel nazaj, čeprav je sin prišel domov samo zato, da si je napolnil želodec. Tako dober je Bog!

Res pa bi bilo žalostno, če bi nadaljevali s krščanskim življenjem samo zato, ker bi hoteli iti v nebesa. Ko razumemo več o Božjem namenu za naše življenje, bi morali hrepeneti, da bi ga v celoti izpolnili. Pavlova molitev za kristjane v Efezu je bila, da bi imeli odprte oči srca, da bi vedeli, »v kakšno upanje vas je poklical« (Efežanom 1,18).

Rimljanom 8,29 nam pove, kaj je upanje, v katero nas je poklical.

»Kajti tiste, ki jih je že vnaprej poznal, je tudi vnaprej določil, naj bodo skladni s podobo njegovega Sina, da bi bil ta prvorojenec med mnogimi brati.«

Božji namen je, da smo spremenjeni v Jezusovo podobnost. To je bistvo posvečenja – postajati vedno bolj podoben Jezusu. To je krščanski tek, h kateremu smo poklicani, da ga tečemo, tako da usmerimo oči v Jezusa, ki je pred nami tekal isto dirko (Hebrejcem 12,1-2).

Zaključiti z grehom

Prvi korak v tem teku je, da nehate zavestno grešiti. Pod postavo ni bilo spodbude, da bi nehali grešiti. Toda pod novo zavezo se vsi apostoli strinjajo, da je dvojno sporočilo evangelija točno táko, kot je rekel Jezus: svoboda od obsodbe in prenehanje grešiti.

Pavel pravi: *»Ne grešite«* (1 Korinčanom 15,34).

Janez pravi: *»To vam pišem zato, da ne bi grešili«* (1 Janez 2,1).

Peter nas tudi spodbuja, naj *»nehamo z grehom«* (1 Peter 4,1).

Potem ko razloži opravičenje po veri v Rimljanom 5, Pavel postavlja to vprašanje: *»Kaj bomo torej rekli? Naj vztrajamo v grehu, da se pomnoži milost?«* (Rimljanom 6,1). In ponovno (tokrat z večjim poudarkom): *»Kaj torej? Naj mar grešimo (le enkrat)... ?«* (Rimljanom 6,15; dodatek avtorja). Odgovor v obeh primerih je odločen *»Ne.«* Prizadevati si moramo, da ne grešimo niti enkrat več.

Zveni to kot težko, obremenjujoče sporočilo? Obremenjujoče je lahko le za tiste, ki želijo še naprej grešiti! Vendar je radostno sporočilo osvoboditve tistim, ki so bolni in utrujeni od ujetništva v grehu. Vsak zapornik bi bil vesel, če bi slišal sporočilo, da je lahko svoboden. To se mu ne bi zdelo obremenjujoče, kajne?

Jezus je bil maziljen, da je oznanil »jetnikom (v grehu) prostost ..., da pusti zatirane (od Satana) na prostost« (Luka 4,18).

Slavna obljuba nove zaveze je:

»Kajti greh ne bo več gospodoval nad vami, saj niste pod postavo (staro zavezo), ampak pod milostjo (novo zavezo, ki jo je vzpostavil Jezus)« (Rimljanom 6,14).

Prvi korak do zmage je verovati, da je takšno življenje za vas možno.

Skušnja in greh

Obstaja razlika med skušnjo in grehom. Sveto pismo pravi: *»Vsakogar skuša njegovo lastno poželenje, ki ga vleče in zavaja. Nato poželenje spočne, rojeva greh, storjeni greh pa porodi smrt«* (Jakob 1,14-15). Greh se ne rodi v našem srcu, dokler ne dovolimo željam našega mesa, da spočnejo. Ko nam Satan ali meso posredujeta predlog v naše misli, smo v skušnjavi. Če se naš um strinja s to skušnjo, se zgodi spočetje in rodi se greh.

Skušnja nas ne naredi zlobne. Tudi sam Jezus je bil v skušnjavi. Toda nikoli ni niti enkrat zgrešil, zato je bil popolnoma čist.

Sveto pismo pravi, da je bil Jezus »v vsem izenačen z brati« in »skušan v VSEM kakor mi«

(Hebrejcem 2,17; 4,15). Skušán je bil kot mi, vendar nikoli ni grešil.

Nekaterim od nas se to morda ne sliši prav čudovito, saj se nam zdi, da bi Jezus kot Bog lahko zlahka premagal greh. Toda zapomnite si, da je ob prihodu na zemljo »sam sebe izpraznil« pravic enakosti z Bogom (Filipljanom 2,6-7). Čeprav je bil Bog, je imel na zemlji kot človek dostop le do iste moči Svetega Duha, ki nam jo ponuja danes. Zato nam je rečeno, da tečemo tek tako, da »upremo oči v Jezusa.« V našem današnjem »prizadevanju proti grehu« lahko gledamo Njegov zgled in smo tako spodbujeni (Hebrejcem 12,2-4). To je zato, ker je On premagal vsako skušnjavo, s katero se srečujemo mi, tudi kot Človek. Tako je postal Začetnik in Zgled, ki mu naj sledimo (Hebrejcem 6,20).

To je »skrivnost prave pobožnosti: Kristus je bil razodet v mesu in je bil opravičen v duhu ...« (1 Timotej 3,16). Čeprav je imel naše meso, je vse življenje ohranjal svoj duh čist.

To je tisto, kar nam daje upanje, da tudi mi lahko premagamo, kot je premagal On. Kajti za nas je »odprl novo in živo pot ... skozi svoje meso,« v kateri mu lahko sledimo (Hebrejcem 10,20). To je pot posvečenja.

Stari in novi človek

Videli smo že, kako je bil stari človek kot nezvest služabnik, ki je tatovom dovolil vstop v naš dom. Toda stari človek je bil križan, odložen in pokopan. Zdaj je v nas novi človek, ki pravi: *»Glej, prihajam ..., da izpolnim, o Bog, tvojo voljo«* (Hebrejcem 10,7).

Vemo pa, da je možno, da Jezusov učenec zgreši. Toda obstaja razlika med učencem, ki zgreši, in nevernikom, ki greši, tako kot je razlika med mačko, ki pade v umazano vodo, in prašičem, ki se odloči skočiti v umazano vodo! Mačka sovraži umazano vodo, vendar lahko po nesreči pade vanjo. Prašič pa jo ljubi. Vse je vprašanje narave. Jezusov učenec ima novo naravo, ki ljubi čistost in sovraži greh.

Stari človek želi grešiti. Novi človek nikoli ne želi grešiti. Če pa novi človek ni dovolj močan, morda ne bo mogel zapreti vrat svojega srca pred željami mesa. Ne zato, ker si tega želi. Ne. Ampak ker ni dovolj močan, da bi se jim uprl. To je lahko zato, ker se ni dovolj nahranil z Božjo besedo ali ker se ni okreplil z molitvijo.

Torej obstaja razlika med grehom in padcem v greh. Pomembno je poznati to razliko; kajti tako se lahko v svojem srcu izognemo številnim nepotrebnim občutkom obsodbe.

Sveto pismo pravi: *»Kdor pa ravna grešno (torej tisti, ki namerno dela greh), je od hudiča«* (1 Janez 3,8). Po drugi strani pa vernikom piše: *»Če pa že kdo stori greh (to je, če kdo slučajno pade v greh), imamo pri Očetu zagovornika, Jezusa Kristusa, pravičnega. On je namreč spravna daritev za naše grehe«* (1 Janez 2,1-2).

Zavedni in nezavedni greh

Obstaja tudi razlika med padcem v greh in imetjem greha. Imeti greh pomeni, da imamo nezavedni greh v svoji osebnosti – greh, ki se ga sami ne zavedamo, čeprav ga drugi, ki so zrelejši od nas, lahko opazijo v nas. Toda zaradi takšnega nezavednega greha se nam nikoli ni potrebno počutiti krive. Kajti Božja beseda pravi: *»Greh se ne prišteva, če ni postave«* (Rimljanom 5,13). (To tudi pomeni, da nam Bog ne pripisuje greha, če v našem zavednem umu ni zavedanja greha).

Nezavedni greh bomo imeli v sebi vse do smrti – v vedno manjši meri, če hodimo v luči. Sveto pismo pravi: *»Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo«* (1 Janez 1,8). Tisti, ki pravi, da nima greha, pravzaprav trdi, da je že postal popoln kot Kristus. Toda Božja beseda pravi, da *»mu bomo podobni«* šele, ko se bo vrnil – ne prej (1 Janez 3,2). Tisti, ki trdijo, da so že popolnoma posvečeni in popolni, se torej samo zavajajo.

Nezavedni greh pa je treba očistiti; in »*kri njegovega Sina Jezusa nas očiščuje vsakega (nezavednega) greha,*« dokler hodimo v Božji luči (1 Janez 1,7). Tako lahko zdaj stojimo z gotovostjo v prisotnosti neskončno svetega Boga, brez vsakršnega strahu.

Takšna je moč Kristusove krvi, da nas opravičuje. Aleluja!

Usmiljenje in milost

Rečeno nam je, naj se pogumno bližamo »*prestolu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala*« (Hebrejcem 4,16). Usmiljenje in milost nista isto. Usmiljenje se nanaša na odpuščanje naših grehov. To se nanaša na našo preteklost. Potrebujemo pa tudi milost – za čas naših potreb, v prihodnosti.

Naš čas v stiski je, ko smo v skušnjavi, ko nam preti, da pademo – tako kot Peter, ko je skoraj potonil v Galilejskem jezeru (Matej 14,30). Takrat bi morali vpiti za milost; in kakor je Jezus takoj iztegnil roko, da bi zgrabil Petra, bomo ugotovili, da tudi mi dobimo milost, da stojimo in ne pademo.

V Božji Besedi so čudovite obljube, ki nam zagotavljajo, da nas bo Bog obvaroval pred padcem. Samo pogledjte nekaj teh:

Najprej Bog obljublja, da nikoli ne bo dovolil, da bi bili skušani s skušnjavo, ki je premočna, da bi jo premagali:

»Bog je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestatl.« (1 Korinčanom 10,13)

Božja beseda pravi tudi:

»[On] vas more varovati pred padcem ter vas brez madeža in v veselju postaviti pred svoje veličastvo.« (Judu 1,24)

S temi in mnogimi drugimi čudovitimi obljubami, ki so nam dane v Božji besedi, nam ni več potrebno grešiti. Naše življenje je odslej mogoče živeti samo za izpolnjevanje Božje volje (kot piše v 1 Peter 4,2).

Postopno posvečenje

Jezus je svojim apostolom rekel, naj naučijo druge, naj izpolnjujejo vse, kar je On zapovedal (Matej 28,20). Kdor ljubi Gospoda, bo najprej z vsem srcem iskal, kaj so te zapovedi; in potem jih bo skušal izpolnjevati (Janez 14,21).

Pod postavo je Bog dal ljudem zapovedi, ne pa tudi moč, da bi bili poslušni. Zakaj je potem

Bog dal postavo? Samo zato, da bi človek odkril, da ne more doseči Božjih meril, in bi tako videl svojo potrebo po Odrešeniku in Pomočniku. *»Postava je postala naša vzgojiteljica, da nas vodi h Kristusu«* (Galačanom 3,24; prosti prevod).

Toda zdaj je Bog sklenil novo zavezo s človekom. In dal nam je ne le zapovedi, ampak tudi zgled v osebi našega Gospoda Jezusa Kristusa. Jezus je s svojim zemeljskim življenjem pokazal, da je mogoče, da izpolnujemo vse Božje zapovedi.

Bog je pod novo zavezo obljubil tudi, da bo svoje zakone dal v naše misli in jih zapisal v naše srce (Hebrejcem 8,10). To počne po Svetem Duhu, ki prebiva v nas. Sveti Duh je naš pomočnik, ki nam ne samo pokaže, kaj je Božja volja, ampak nam daje tudi željo, da bi to voljo izpolnili, in milost, da smo tudi poslušni.

Bog je tisti, ki nas bo v celoti posvetil (1 Tesaloničanom 5,23). Tega ne moremo sami. Na njega se moramo zanašati – saj je On tisti, ki deluje v nas in nam daje tako željo kot sposobnost, da izpolnujemo Njegovo voljo. Moramo pa *»s strahom in trepetom udejanjati svoje odrešenje«* (Filipljanom 2,12-13). Moramo udejanjati to, kar Bog dela v naši notranjosti, saj nas ni spremenil v robote!

Bog nas očisti krivde zaradi greha. Zapovedano pa nam je, da *»se očistimo vseh madežev mesa in duha in v strahu Božjem dopolnujemo svetost«*

(2 Korinčanom 7,1). To moramo storiti, ko odkrijemo kakršnokoli umazanijo v sebi.

Na tak način »*po Duhu morimo dela telesa*« (Rimljanom 8,13), da se bo v nas vse bolj manifestiral sad Duha – ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost in samoobvladanje. To pomeni biti preobražen v Kristusovo podobo.

Tako bo naša pot postajala vse bolj svetla (Pregovori 4,18). To je veličastna pot posvečenja, ki jo je Bog pripravil za nas.

Osmo poglavje

BOŽJA BESEDA IN MOLITEV

Dve stvari, ki ju potrebuje novorojenček ob rojstvu, sta hrana in zrak. Enako je s tistimi, ki doživijo duhovno rojstvo. Božji novorojeni otrok mora jesti in dihati.

Božja beseda mora biti njegova hrana, molitev pa njegov življenjski dih.

Božja beseda – naša duhovna hrana

Otrok za začetek potrebuje mleko, kasneje pa potrebuje močno hrano. Sveto pismo vsebuje tako mleko kot močno hrano. Mleko se imenuje »osnovni nauk o Kristusu« (Hebrejcem 6,1); močna hrana pa se imenuje »beseda pravičnosti« (Hebrejcem 5,13).

Kako hitro bomo prešli na močno hrano, je odvisno od tega, kako hitro ubogamo luč, ki nam jo Bog daje.

Naša duhovna rast je odvisna od vere in poslušnosti.

Bog nam je v svoji Besedi dal obljube, da mu lahko zaupamo. Dal nam je tudi zapovedi, naj smo poslušni. Če redno premišljujemo o Božji

Besedi ter mu zaupamo in smo mu poslušni, bomo ugotovili, da smo globoko zakoreninjeni v Bogu kot zimzeleno drevo, ki se nikoli ne posuši. Bog nas bo potem lahko blagoslovil tako, da bomo uspeli v vsem, kar počnemo (Psalm 1,2-3).

Božje besede ne moremo razumeti samo z intelektualnim študijem. Potrebujemo razodetje Svetega Duha. Jezus je rekel, da so duhovne resnice skrite pred pametnimi in inteligentnimi in razkrite dojenčkom (Matej 11,25).

Kaj imajo dojenčki, česar pametni, inteligentni ljudje nimajo?

Čisto srce!

Bog gleda v srce in ne v glavo. Daje razodetje ponižnim in tistim, ki se tresejo pred Njegovo besedo (Izaija 66,2).

Jezus je rekel, da bodo Božjo Besedo razumeli le tisti, ki so pripravljeni izpolnjevati Božjo voljo (Janez 7,17).

Božja beseda – meč Duha

Božja beseda je tudi orožje, ki ga uporabljamo v boju proti Satanu.

V Efežanom 6,17 se imenuje »meč Duha.«

Sam Jezus je to orožje z velikim učinkom uporabil v zadnjih treh skušnjavah v puščavi. Vsakič se je zoperstavil satanovim skušnjavam z besedami: »Pisano je ...« (Matej 4,4.7.10).

Tako je premagal skušnjavo; in tako jo lahko premagamo tudi mi.

Satan je obtoževalec. Razlikovati moramo med njegovim obtoževanjem in prepričevanjem Svetega Duha. Satan nas vedno poskuša trpinčiti in nam s svojimi obtožbami zbuditi občutek obsodbe. Prepričevanje Svetega Duha pa je vedno nežno in polno upanja.

Obtoževalca lahko premagamo le z »*Jagnjetovo krvjo in besedo našega pričevanja*« (Razodetje 12,11). Njegove obtožbe o naših preteklih grehih je mogoče premagati šele, ko mu postrežemo z našim pričevanjem, da nas je Kristusova kri temeljito očistila in opravičila. Uporabiti moramo isto orožje, kot ga je uporabil Jezus: »Pisano je ...«

Izpoved Božje besede Satanu je način za premagovanje ne samo Satanovih obtožb, ampak tudi razočaranja in tesnobe ter kopice drugih skušnjav, s katerimi Satan zasuje naš um.

Pomembno je, da dobro poznamo Božjo besedo, da nam lahko Sveti Duh v času, ko to potrebujemo, podeli v misli ustrezno Besedo.

Zato je dobro, da vsak dan premišljujemo o Božji besedi in ga prosimo, naj nam spregovori. Ko v svojem srcu hranimo Božjo besedo, nas bo varovala pred grehom proti Njemu (Psalm 119,11).

Božji načrt za naše življenje

Bog ima popoln načrt za naše življenje. In želi nas voditi, da ga izpolnimo. Najbolj blagoslovljeno življenje, ki ga lahko kdaj živimo na zemlji, je tisto, v katerem popolnoma izpolnimo ta načrt. Kako čudovito je vedeti pri izbiri poklica ali zakonskega partnerja, da je Bog že začrtal našo pot! Če se odločimo za Njegovo pot, se lahko izognemo številnim pastem, ki jih je Satan pripravil za nas. Bog nas vodi v ta načrt v prvi vrsti po svoji Besedi.

Odkrivanje Božje volje je izčrpna tema in je bila podrobneje obravnavana v moji knjigi z naslovom *»ODKRIJ BOŽJO VOLJO.«*

Pristop k poroki na duhoven način je opisan v drugi moji knjigi z naslovom *»SPOLNOST, LJUBEZEN IN POROKA – Krščanski pristop.«*

Molitev – pogovor z Bogom

Komunikacija z Bogom je dvosmerna zadeva. Najprej poslušamo Boga, ki nam govori po svoji Besedi. In potem mi govorimo Njemu.

Toda molitev ni samo prinašanje prošenj Bogu. Glavni del molitve bi morala biti skupnost z Bogom, kot nevesta s svojim ženinom.

Ni pravil, kako naj se nevesta pogovarja s svojim ženinom.

Toda dobro je, kot za disciplino, da naše molitve obsegajo:

- Slavljenje našega Očeta za to, kdo On je;
- Priznanje greha in spodrsljaja;
- Prošnje v zvezi z Božjim kraljestvom;
- Prošnje v zvezi z našimi potrebami;
- Posredovanje za potrebe drugih;
- Zahvaljevanje za to, kar je Bog storil; in
- Zahvaljevanje za to, kar bo Bog storil.

Jezus nam je rekel, naj *»vedno molimo«* (Luka 18,1).

Dobra navada, ki jo moramo razviti je, da se naučimo govoriti z Bogom o malenkostih vsakdanjega življenja – in tako preživimo ves dan v duhu molitve. Tako bo pogovor z Bogom za nas veselje in ne ritual. Ugotovili bomo tudi, da nam Bog govori v naših srcih na presenetljive načine.

Toda to so le vrteške lekcije v šoli molitve. Veliko lahko napredujemo, če smo zvesti.

Vsekakor ne smemo dovoliti, da se molitev izrodi v suh, prazen ritual. Molitev je kot dihanje. Ko nam dihanje postane težko, potem vemo, da je nekaj narobe! Bog nikoli ni predvidel, da bi naj bila molitev suha ali dolgočasna.

Toda ko napredujemo, bomo ugotovili, da molitev postane trdo delo. Če smo zvesti z

majhnimi bremenami, ki nam jih Bog polaga na srce za molitev, bomo ugotovili, da nam Bog daje vedno več svojih bremen. Tako lahko postanemo sodelavci z Bogom, v Njegovem delu blagoslavljanja drugih.

Jezus je molil »z močnim upitjem in solzami« (Hebrejcem 5,7). Ko je nekoč molil na vrtu Getsemani, je njegov znoj postal kot velike kaplje krvi (Luka 22,44). Njegova molitev je bila tako močna.

Nekoč je vso noč molil (Luka 6,12). Imel je navado, da se je pogosto izmuznil v puste kraje, da bi molil (Luka 5,16). Kot je nekdo rekel: *»Tako kot turisti iščejo znamenitosti, ko pridejo v nek nov kraj, je Jezus vedno iskal miren kraj za molitev tam, kamorkoli je prišel.«*

Jezusov primer nam kaže, kako pomembna je molitev. Če je On moral toliko moliti, koliko več morava ti in jaz.

Bojujte se v boju proti lenobi in se odločite, da boste za vsako ceno postali mož ali žena molitve.

Deveto poglavje

SKUPNOST IN CERKEV

Videli smo že, da nas Bog želi spremeniti v Kristusovo podobo. Toda ta preobrazba ne poteka v nas ločeno od drugih Jezusovih učencev. Le skupaj z njimi se spreminjamo.

Bog želi, da živimo ne le v odvisnosti od njega, ampak tudi v skupnosti drug z drugim. V času Stare zaveze je Bog deloval preko posameznikov – Mojzesa, Elije ali Janeza Krstnika itd.

Toda v Novi zavezi Bog želi Telo učencev, ki so postali eno pod Kristusovim gospostvom. To je »cerkev« – Kristusovo telo (Efežanom 1,22-23; 2,14-16).

Cerkev – Kristusovo telo

Cerkev ni stavba in tudi ni denominacija. Angleška beseda »cerkev« v Novi zavezi je prevod grške besede »ekklesia,« ki pomeni skupnost ljudi, ki so poklicani – v tem primeru poklicani iz sveta, da postanejo Božja lastnina.

Po vsem svetu tisti, ki so se odzvali Božjemu klicu, naj se ločijo od greha in sveta, tvorijo cerkev – Kristusovo telo. V vseh krajih bi morali

ti člani Kristusovega telesa skupaj postati lokalni izraz tega telesa.

Prvo Kristusovo telo je bilo fizično telo, v katerem je Jezus prišel na zemljo. V tistem telesu se je Bog pokazal svetu. Jezus se je tako popolnoma izročil Očetu, da je ob koncu svojega življenja lahko rekel: »Kdor je videl mene, je videl Očeta« (Janez 14,9).

Naša poklicanost je, da skupaj predstavljamo Jezusa svetu okrog nas. Nihče ne more sam ustrezno predstavljati Jezusa. Potrebujemo drug drugega. Najboljši med nami so še vedno neuravnoteženi. Imamo svoje močne točke, imamo pa tudi svoje šibke točke. Morda bomo lahko na enem področju dobro odražali Kristusa, na drugem pa zelo slabo. Toda skupaj bomo ugotovili, da močne točke enega izravnajo šibke točke drugega. In če živimo v ljubezni in podrejenosti drug drugemu, se lahko Kristus odraža v svoji celosti skozi nas nevernemu svetu. To je Božji namen za cerkev.

Postati del krajevne (lokalne) cerkve

Takoj, ko se spreobrnate, morate poiskati in se pridružiti družbi učencev, ki si želijo biti poslušni Božji Besedi in slediti Jezusovim stopinjam.

Na tej točki je lahko na novo spreobrnjena oseba zbegana zaradi številnih skupin in veroizpovedi, ki jih vidi v krščanstvu. Od enega

konca doktrinalnega spektra do drugega je na žalost veliko, veliko skupin, ki trdijo, da so edini resnični predstavniki Kristusa na zemlji!!

Mnoge od teh skupin bi tolkle po svojih Biblijah in vam dokazovale, da ne morete biti del Kristusovega telesa, če se jim ne pridružite!

Večino od njih bi bilo skoraj nemogoče prepričati, da ima Bog veliko otrok, ki niso v njihovi „skupini“ in ki se ne držijo natančno njihovih nenavadnih nauk! Takšna je moč predsodkov! Paziti morate, da se ne zapletete v to mrežo farizejstva in kultizma, ki danes pesti velik del krščanstva.

Naj bo vaše srce odprto za vse, ki ljubijo Gospoda in ki mu želijo iskreno slediti. Morda ne označujejo svojih doktrinalnih „i“-jev ali prekrizajo svojih doktrinalnih „t“-jev na popolnoma enak način kot vi. Ampak to ni nič resnega, če hodijo v luči, ki jim jo je dal Bog. Ne moremo zahtevati, da bi oni hodili v luči, ki jo je Bog dal nam.

Sprejemati vse Božje otroke

Imeti moramo toliko bratov in sester, kolikor ima Bog otrok.

Z vsem srcem bi morali izraziti dobrodošlico in sprejeti vse, ki jih je prejel sam Bog (Rimljanom

14,1; 15,7). Če se Jezus ne sramuje nekoga imenovati za svojega brata, se tudi mi ne bi smeli sramovati (Hebrejcem 2,11).

V zvezi s to platjo skupnosti lahko verniki zaidejo v dve skrajnosti. Ena je ogroziti resnico, da bi ohranili druženje. Druga je zahtevati uniformiranost v vseh zadevah, preden ponudimo skupnost. Če ste modri, se boste izognili obema skrajnostima.

Jasno je, da ne moremo sodelovati s tistimi, ki se ne strinjajo glede tega, kako Božje delo opravljati. Vendar nam ni treba zahtevati, da nekdo verjame točno tako kot mi, do zadnje podrobnosti, preden se z njim družimo. Obstaja razlika med delati skupaj z nekom in imeti skupnost z njim.

Vseeno, morate poiskati cerkev v svojem kraju, ki je lahko za vas duhovni dom, in kateri ste lahko predani.

Novozavezna Cerkev

Med številnimi ‚cerkvami‘ v vašem kraju morate poiskati tisto, ki je najbolj v skladu z Novo zavezo, kot ste jo do zdaj razumeli. Sčasoma in ko boste bolje razumeli Novo zavezo, se vam bo morda zdelo, da morate zapustiti to ‚cerkev‘ in

se pridružiti drugi, ki je bolj v skladu z Božjo besedo.

To bo naravno le za tistega, ki duhovno raste in ki je odločen stremeti po Božjem najvišjem in najboljšem za njegovo življenje. Nikoli se ne zadovoljite z ničemer manjšim kot z Božjim najboljšim, na vseh področjih – in potem ne boste ničesar obžalovali v večnosti.

Novozavezna Cerkev ne bo imela nobene denominacijske oznake. To je skupnost ljudi, ki jih je Sveti Duh združil v Imenu Jezusa Kristusa. Gospod je obljubil, da bo prisoten le sredi take skupnosti (Matej 18,20).

Cerkev, katere del boste, mora sprejmati Sveto pismo kot Božjo besedo in kot EDINI temelj za vero in življenje. Mnoge kultne skupine, čeprav trdijo, da kot avtoriteto sprejemajo samo Biblijo, pogosto zalotimo, da citirajo zapise svojih voditeljev z enako avtoriteto. Ko se jim približate, boste ugotovili, da so bolj zavezani naukom svojih voditeljev kot Božji besedi. V njih je lahko veliko dobrih stvari. Če pa se jim pridružite, boste kmalu ugotovili, da vas njihovi kulturni odnosi zaslužnjujejo.

V Božji cerkvi so vsi verniki enakovredni Božji duhovniki – kajti Bog nas je vse naredil za duhovnike (1 Petrovo 2,9). "Cerkev", ki ima

poseben razred duhovnikov ali "pastirjev", ki se smatrajo kot edini sposobni služiti z Besedo, je v nasprotju z Božjo voljo.

Bog je določil, da je vodstvo cerkve v rokah starešin (vedno več kot enega). Ampak ni potrebno, da so ti starešine polno zaposleni delavci (Apostolska dela 14,23; Titu 1,5).

Na bogoslužjih novozavezne cerkve je glavni poudarek na oznanjevanju Božje besede. V takšni cerkvi bodo imeli vsi verniki svobodo, da delijo Božjo Besedo glede na svojo zrelost in svoj duhovni dar.

Če je izgovorjena Beseda resnično navdihnjena s Svetim Duhom, boste ugotovili, da tolaži, izziva in izgrajuje ter razkriva »skrivnosti človeških src;« tako prepričuje poslušalce, da priznajo, da Bog govori (1 Korinčanom 14,3.24-31).

Glavno bistvo resnično novozavezne cerkve bo narediti učence in jih naučiti popolne poslušnosti Jezusovim zapovedim (Matej 28,19-20). Posebnost takšne cerkve bo medsebojna ljubezen med njenimi člani – kot je Jezus rekel v Janezu 13,35: *»Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«*

Takšna cerkev, v kateri se mogočno govori Beseda, kjer vlada Božja ljubezen in kjer je

mogoče zaznati Gospodovo prisotnost, je cerkev, katere del bi morali biti vi v svojem kraju.

Pomembnost skupnosti

Ko poskušamo živeti skupaj v ljubeči skupnosti z drugimi, bomo ugotovili, koliko se moramo odreči sebi in vsak dan prevzeti križ, če želimo ohranjati skupnost.

Satan je vedno zaposlen z zabijanjem klinov med Božje otroke. Če smo zreli, bomo vedno pozorni, da preprečimo, da bi se ti klini zabili med nas in druge. Ko se v Kristusovem telesu prekine skupnost, je to velika izguba – tako za Boga kot za nas.

Ogromna moč pa je v enotnosti v cerkvi. Satana lahko premaga le enotna cerkev. Jezus je rekel:

»Če sta samo dva vernika popolnoma enotna v svojem duhu, popolnoma združena, lahko Očeta prosita karkoli in njuna prošnja bo uslišana – kajti jaz sem navzoč z močjo, kjer koli zbere Sveti Duh dve ali tri take enotne duše. In takšna skupnost vernikov lahko veže satanske sile v nebeških področjih in na zemlji ter tako obvlada Satanovo moč. S svojimi molitvami lahko tudi osvobodijo ljudi iz satanskega suženjstva« (Matej 18,18-20 – parafriziran prevod).

Zato Satan prinaša delitev med vernike in zato oblikuje klike in skupine v cerkvi. Želi ohraniti svoje lastno kraljestvo pred napadom poenotene cerkve. Moramo biti pozorni na Satanove spletke in jih ne smemo zanemarjati.

Pomislite samo, kakšna omejitev bi bila na Kristusovem fizičnem telesu, če njegove okončine ne bi mogle sodelovati. Potem ne bi mogel prikazati Božje slave na tem svetu, kot je to storil. To je omejitev, s katero se danes Kristus sooča kot glava svojega duhovnega Telesa, Cerkve, ko so verniki razdeljeni.

Tudi mi izgubimo. Če se odrežete od vsaj enega od Božjih otrok, se prikrajšate za nekaj Božjega bogastva, ki bi ga lahko prejeli samo po tem drugem Božjem otroku. Kristusovo ljubezen lahko spoznamo le skupaj »z vsemi svetimi« (Efežanom 3,17-19).

(Za nadaljnjo poglobljeno preučevanje pomena krščanske skupnosti si lahko preberete mojo knjigo z naslovom »ENO TELO V KRISTUSU.«)

Deseto poglavje

KONEC TEGA VEKA

V času Stare zaveze ni bilo jasnega razumevanja življenja po smrti in Božjega načrta za prihodnost. Toda Jezus je zelo jasno učil o obeh stvareh. Zato je dobro, da tudi mi poznamo te stvari.

Kaj po smrti?

Kristusovemu učencu smrt ne povzroča velikega strahu, kajti Jezus je premagal smrt. Smrt je premagani sovražnik. Jezus je umrl in s tem naredil Satana nemočnega, tako da se nam ni več treba bati smrti (Hebrejcem 2,14-15). Ključi smrti so zdaj v Jezusovih rokah (Razodetje 1,18). Le On lahko odpre vrata smrti kateremu koli od svojih učencev. Satan se jih ne more dotakniti.

Kaj se zgodi, ko človek umre? Jezus je na to vprašanje jasno odgovoril, ko je govoril o bogatašu in Lazarju. Dobro bi bilo, da bi prebrali Luka 16,19-31, preden nadaljujete...

To ni prilika – kajti Jezus v nobeni priliki ni nikoli uporabil človekovega imena, kot je to

storil tukaj. Tako bogataš kot Lazar sta bila resnična človeka.

Jezus je tukaj jasno povedal, da mrtvi gredo na eno od dveh mest. Eno so Nebesa (imenovana tudi "Abrahamovo naročje" ali "raj") – prostor tolažbe; drugi pa je Pekel – kraj mučenja in trpljenja. Takoj, ko človek umre, njegova duša takoj odide na eno od teh dveh mest, še preden je njegovo telo pokopano na zemlji. In čeprav nima telesa, se bo zavedal svoje okolice ter udobja ali bolečine.

Človek je tridelno bitje, sestavljeno iz duha, duše in telesa (1 Tesaloničanom 5,23). Ob smrti se duša in duh ločita od telesa in gresta bodisi v raj bodisi v pekel.

Medtem ko je bil na križu, je Jezus skesanemu tatu povedal, da bo še isti dan z njim v raj. Tako Jezus kot ta tat sta šla v raj, takoj ko sta njuni duši zapustili telo. Jezus je rekel, da bo po svoji smrti 3 dni in 3 noči »v osrčju zemlje« (Matej 12,40). Iz tega vemo, da je raj takrat moral biti v osrčju zemlje. Toda ko je Kristus vstal »iz spodnjih krajev zemlje ... in se je povzpел na višavo, je izpeljal ujetnike« (Efežanom 4,8-9). Raj in vse duše v njem je vzel v tretje nebo.

V 2 Korinčanom 12, ko primerjamo vrsti 2 in 4, vidimo, da je raj zdaj v tretjih nebesih. Tja

gre Jezusov učenec takoj, ko umre (Filipljanom 1,23).

Znaki Kristusovega prihoda

Sveto pismo nam govori o številnih dogodkih, ki se bodo zgodili tik pred Kristusovo vrnitvijo na zemljo. Tukaj je nekaj izmed njih:

1. Vojne, lakota in potresi (Matej 24,7). Ti so bili na zemlji ves čas. Toda od druge svetovne vojne (1939–1945) se je njihovo število močno povečalo.
2. Nenaden poskok znanja in velik porast popotovanj po vsem svetu (Daniel 12,4). Oboje je bilo v zadnjih petdesetih letih opaženo v veliko večji meri kot kdajkoli prej.
3. Ljudje bodo ljubitelji užitka in naslad (2 Timotej 3,4). Nemoralnost je posebno huda lastnost našega časa. Pornografski filmi in video posnetki služijo Satanovemu cilju, da promovira nemoralnost.
4. Ljudje bodo arogantni, obrekovalci in neposlušni staršem (2 Timotej 3,2-4). Danes vidimo duh upora povsod okoli nas – v domovih, v šolah, na fakultetah in v podjetjih.
5. Verniki bodo odpadli od vere (1 Timotej 4,1). To opažamo tudi v današnjem času s širokim porastom številnih kultov, v katere se ujamejo številni verniki.

6. Oživitev izraelskega naroda (smokvino drevo – simbol za Izrael – ki poganja listje – Luka 21,29-32). Od leta 70 n.š. so bili Judje razkropljeni po vsem svetu. Nato je ta smokva ležala osušena skoraj 19 stoletij. Toda maja 1948 se je narod Izrael ponovno rodil. Jezus je rekel, da bodo Jeruzalem zasedli nejudovski narodi, dokler se ne dopolnijo časi teh narodov (Luka 21,24). Junija 1967 je Izrael prvič po 20 stoletjih zasedel mesto Jeruzalem.

Navdušujoče je videti, kaj se danes dogaja v svetu. Vsi znaki kažejo na skorajšnji Kristusov prihod.

Prvo vstajenje in Kristusov sodni stol

Ko bo prišel Kristus, se bodo v trenutku preobrazili vsi, ki mu pripadajo. Prejeli bomo nova telesa, ki se nikoli ne bodo mogla starati ali umreti (1 Korinčanom 15,51-53). Naša nova telesa bodo ravno takšna, kot ga je imel sam Jezus po svojem vstajenju od mrtvih (Filipljanom 3,20-21). Tisti, ki so umrli v Kristusu, bodo tudi vstali iz svojih grobov v svojih novih telesih in skupaj z Jezusovimi učenci, ki bodo živeli v tistem času, se bodo dvignili v zrak, da se srečajo z Gospodom (1 Tesaloničanom 4,13-17).

Potem bo Kristus vzpostavil svoj sodni stol, pred katerim bomo sojeni (ocenjeni) in nagrajeni

individualno za svojo zvestobo v našem zemeljskem življenju.

Sveto pismo govori o tem, da bodo tisti dan podeljene krone tistim, ki so bili zvesti. Lahko preberete 2 Korinčanom 5,10; 1 Korinčanom 3,11-15 in 4,5; 2 Timotej 4,8 in 1 Peter 5,4 za več podrobnosti o nagradah, ki jih bo Gospod takrat dal svojim učencem.

Tistega dne bomo videli, da bodo *»mnogi prvi zadnji in zadnji prvi«* (Matej 19,30). Mnogi, ki so se nam zdeli zelo duhovni na zemlji, bodo potem videti, kot da niso bili tako zvesti v Božjih očeh. Drugi, o katerih morda nismo imeli visokega mnenja, bodo potem razkriti kot zvesti v Božjih očeh. Tistega dne bo neznana, vendar zvesta vdova imela prednost pred svetovno znanim, vendar nezvestim pridigarjem.

Tistega dne bomo odkrili, da mnoge stvari kot na primer denar in slava, ki jih imajo ljudje za dragocene na zemlji, pred Bogom nimajo vrednosti; in da Bog visoko ceni vrline, ki jih ljudje niso cenili, kot so čistost, ponižnost, nesebičnost, usmiljenje in dobrota.

Nato se bo zgodilo tisto, kar Biblija imenuje *»svatba Božjega Jagnjeta«* – duhovna poroka Jezusa Kristusa z Njegovo nevesto – s tistimi, ki so bili zvesti, da so se odrekli sebi in vsak

dan vzeli križ ter mu sledili kot njegovi učenci na zemlji (Razodetje 19,8-10). Tisti dan bomo videli, da je bilo popolnoma vredno, da smo zaradi našega Gospoda in Njegovega evangelija trpeli nesporazum, sram, preganjanje in celo smrt.

Tisočletno kraljestvo

Nato se bo začelo kraljestvo miru za 1000 let, ko bodo na zemlji vladali pogoji iz edenskega vrta, lev bo mirno ležal z jagnjetom in otrok se bo igral z neškodljivo kobro itd. (Izaija 11,6-9).

Jezus bo nato vladal v Jeruzalemu kot Kralj vse zemlje (Zaharija 14,9-21). Satan bo v teh letih zvezan, tako da ne bo imel dostopa do zemlje, kot ima zdaj. Ob koncu teh 1000 let bo Satan za kratek čas izpuščen, da bo znova preizkusil nespreobrnjene prebivalce zemlje. Satanu bo spet sledila velika množica. To bo Božji prikaz angelom in ljudem, da ti ljudje ne želijo, da bi Kristus vladal nad njimi, tudi potem, ko so videli 1000 let miru. Takšna je človekova slepota, trma in hudobija. Toda Bog bo prišel s sodbo nad to uporniško množico; in Satan bo vržen v ognjeno jezero (kar je le večja različica pekla – Razodetje 20,7-10).

Drugo vstajenje in poslednja sodba

Bog bo nato vzpostavil svoj sodni stol, da bo sodil vsem nevernikom. To bo drugo vstajenje. Mrtvi bodo vstali iz grobov. Duše vseh nevernikov se bodo vrnile iz pekla v svoja zemeljska telesa, da bodo stale pred Bogom, da bodo sojene. Nato bodo *»sojeni po tem, kar je bilo napisano v knjigah, po svojih delih«* (Razodetje 20,12).

Spomin je kot video posnetek, ki zvesto beleži vse, kar smo mislili, rekli in naredili, pa tudi naše odnose in motive v našem zemeljskem življenju. Bog bo tisti dan predvajal ta posnetek, da bo ves svet videl skrito življenje vseh. Tako bo Bog pokazal, da je On popolnoma pravičen, ko pošilja ljudi v večno obsodbo.

Tisti, katerih imena ne bodo v knjigi življenja, bodo vrženi v ognjeno jezero, da se pridružijo Satanu, kateremu so služili na zemlji (Razodetje 20,15).

Konec časa

Takrat bo čas prenehal in začela se bo večnost. Odrešeni moški in ženske bodo vstopili v nova nebesa in novo zemljo, Kristusova nevesta pa bo zasijala v vsej svoji slavi (kot je opisano v Razodetju 21).

Satan in vsi neverniki bodo odstranjeni iz teh popolnih nebes in zemlje. V tem veličastnem

novem veselju greh nikoli več ne bo dvignil svoje grde glave in v našem mesu ne bo nobenega poželenja. Nebesa bodo napolnjena z ljudmi, ki so z veseljem izbrali Božjo voljo za vso večnost.

Poziv k premagovanju

Peter pravi: *»Kako prav je torej, da živite sveto in res pobožno, če se bo vse to (obstoječa nebesa in zemlja) razkrojilo«* (2 Peter 3,11-12).

Sporočilo Duha v teh zadnjih dneh je mogoče povzeti z eno besedo: **»PREMAGAJ«** (glej Razodetje 2,7.11.17.26; 3,5.12.21; 21,7).

To knjigo smo začeli s poudarjanjem manjkajočega elementa v večini današnjega pridiganja nevernikom – **KESANJE**.

To knjigo zaključujemo s poudarjanjem manjkajočega elementa v večini današnjega pridiganja vernikom – **PREMAGUJTE**.

Božji klic človeku, odkar je padel v greh, je postati človek, ki premaguje. Bog je rekel Kajnu:

»Greh preži nate pri vratih, njegovo poželenje se obrača proti tebi, a ti mu gospoduj!« (1 Mojzesova 4,7).

V zadnji knjigi Svetega pisma se ta klic ponovi:

»Kdor bo zmagal, bo to podedoval in jaz bom njemu Bog, on pa meni sin.« (Razodetje 21,7)

Nič na zemlji se ne more primerjati z veličastnostjo življenja v skupnosti z Bogom in pri izpolnitvi njegovih namenov. Življenje, ki ga je Jezus živel na zemlji je bilo najlepše, najbolj veličastno in najsrečnejše življenje izmed vseh ljudi. Ni bil svetovno znan ali bogat. Toda skozi svoje življenje je izžareval Božjo slavo.

Dobra novica evangelija je, da lahko tudi vi izžarevate to slavo. Lahko ste zmagovalec vse dni svojega zemeljskega življenja. Zato bodite zvesti in ves čas živite po vrednotah večnosti. Amen.

O KNJIGI

Evangelij je dobra novica, da lahko človek sedaj živi tako, kot je Bog zanj sprva namenil. Tisti, ki se popolnoma preda Kristusovim trditvam, lahko živi nenehno zmagoslavno. Toda mnogi, ki so sprejeli Kristusa kot svojega Odrešenika, ne vstopijo v to veličastno življenje, ki ga ponuja evangelij. Zakaj ne?

Razlog je zelo pogosto v tem, da na začetku njihovega krščanskega življenja ni bil postavljen dober temelj. Naše življenje po ponovnem rojstvu lahko primerjamo s hišo, ki jo gradimo. Vsi vemo, da je najpomembnejši del hiše njen temelj. Če je v tretjem nadstropju razpoka, lahko vzrok običajno zasledimo v okvarjenem temelju. Enako je z našim življenjem. Leta po tem, ko smo zaupali v Kristusa, lahko trpimo posledice napačnih temeljev, postavljenih na začetku.

Namen te knjige je, da vam omogoči, da postavite dobre temelje v svojem življenju, tako da se bo lahko uresničil celoten Božji namen vašega življenja. Zato berite dalje in dovolite, da vam Sveti Duh govori v srce.

To bi lahko bil začetek novega poglavja v vašem življenju ...